

சிந்துக்குரல்

HINDU VOICE

Price Rs.15.00

விலை ரூபா 15.00

Registered in the Department of Posts of Sri Lanka under No. QD/26/News/98

ISSN 1391 - 0744

குரல் 7 ஒலி2

ஈசுர பங்குனி - சித்திரை 1998

January - February 1998 Voi.7 No.2

சொல்லு சிவமே சொல்லு சிவமே

சுகம்பெற மார்க்கமொன்று சொல்லு சிவமே;

வெல்லும் பகையொழியச் சொல்லு சிவமே

வேறுபொரு ளில்லையென்று சொல்லு சிவமே

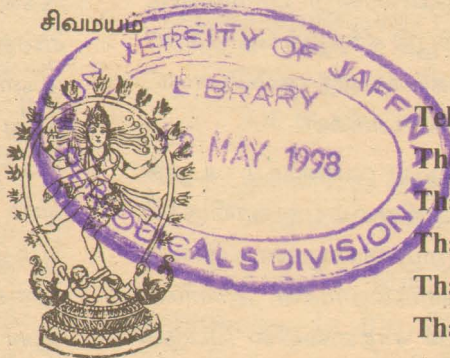
அல்லும் பகலுமறச் சொல்லு சிவமே

அன்பே சிவமென்று சொல்லு சிவமே

கல்லுங் கரையக்கவி சொல்லு சிவமே

காயமே கோயிலென்று சொல்லு சிவமே.

(உனக்கு சொல்லுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. நாங்களெல்லாம் தேவசந்நிதா னத்தில் இருக்கின்றோம். இது பெரும் சத்தியம். யாவும் இருந்தபடியே நடந்து வருகின்றது).

Tell O Siva tell O Siva tell!

The way to obtain happiness, O Siva tell!

That the overpowering foe may die, tell O Siva tell!

That there is no second thing, tell O Siva tell!

That day and night may disappear, tell O Siva tell!

That love is God Himself, tell O Siva tell

A song that will even melt a stone, tell O Siva tell!

That the body is a temple, tell O Siva tell!

Natchintanai

யோகசுவாமிகள்

சிவபுராண பாராயணமும் சைவசமய மறுமலர்ச்சியும்

ஒரு பொல்லாப்புமில்லை என்னும் மிகச்சக்தி வாய்ந்த மகா மந்திரத் தால் மிகப்பெரும் உண்மையை யோக சுவாமிகள் எங்களுக்குணர்த்தி னார்கள். எல்லாம் சிவன் செயலே, எல்லாம் பகவானின் விளையாட்டே என்றும், அநுதப் பகவான் எல்லா ஆன்மாக்களுக்கும் அன்னை பிதாக்குரு ஆனான் என்றும் சொல்லி இம்மகா மந்திரத்தின் உண்மையை எங்களுக்கு ணர்த்தினார்கள். யாம் நித்தியர் என்பதை மறவாதிருந்தால் அநித்திய மான உலகத்தால் விளையும் துன்பங்கள் எம்மைத்தாக்கா. மற்றும்படி துன்பமாய் அனுபவிக்கப்படுவனவே பகவானின் திருவிளையாடலாகிய பேரின்பத்தின் கூறாய் யாம் கண்டுகொண்டிருக்கலாம். எனவே துன்ப மென்ற தோற்றம் எமது அறியாமைக்குட்பட்டுத் தோற்றுவதேயாகும். பேரின்பத் திருவிளையாடலின் கூறாய் இவைகளையெல்லாம் மிகச் சூல பமாய்த் தெளிவிக்கக் கடியதாய்ச் சிவபுராணத்திலே ஆங்காங்கே தெய்வீ கச்சக்தி வாய்ந்த தொடர்கள் காணப்படுகின்றன. சிந்தித்துச் சிந்தித்துத் தியானித்துப் பார்த்தால் பின்வரும் தொடர்களில் வைத்துக் காணலாம்.

“பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறே”

“நீராயுருக்கி என் ஆரூராய் நின்றானே”

“காக்குமெங் காவலனே காண்பரிய பேரொளியே”

“ஊற்றான உண்ணரமுதே உடையானே”

“ஈர்த்தென்னை ஆட்கொண்ட எந்தை யெருமானே”

“நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத் தாயிற் சிறந்த தயா வான தத்துவனே”

“ஆராத இன்பம் அருளுமலை போற்றி”

இப்படியாய்ப் பார்க்கும்போது சைவசமய உண்மைகளை உள்ளத் திற் பதித்து வைத்துச் சிந்தித்துச் சிந்தித்துத் தெளிவதற்குப் பெரும் துணை யாய்ச் சிவபுராணம் விளங்குவதை யாம் காணலாம். சுவாமிகளுடைய திருவாயினாலேயே சமய சாதனைக்கு உதவுவது தமிழிலாவது வேறெம் மொழியிலாவது வேறெதுவும் சிவபுராணத்தைப் போன்றதில்லை யென்று சொல்லப்பெற்றது.

(8ஆம் பக்கம் பார்க்க)

உள்ளே...

மாணவர் அரங்கு -	நான் பெற்ற இன்பம்	பக்.6
நாமஞ்சொல்லுவோம்	Our Gurunathan	P.9
யோக சுவாமிகள் எங்கள்	He made the Scriptures	P.10
மத்தியில்	Jaffna Jyothi	P.12

மாசில் மாதவன் மலர்ப்பதம் வாழ்க!

திருவடி வழிபாடு

“காலையெழுந்து கைகால் சுத்திசெய்து

ஆலயம் மேவி அரனடி பணியே.”

காலையிற் தெய்வத்தைச் சற்றுநேரம் வணங்குதலும், உயர்ந்த நூல் ஒன்றிலிருந்து சில வாக்கியங்களை வாசித்தலும் ஒரு சிறந்த பழக்கம். இந்தப்பழக்கத்தால் எங்களுடைய ஆன்ம வல்லபம் அதிகரிக்கின்றது. பெரியோர்கள் இப்பழக்கம் மனிதனிடம் நிலைத்து வளர வேண்டுமென்று எல்லாத் தேசங்களிலும் எல்லாக் காலங்களிலும் பணி ஆற்றிக் கொண்டே வருகிறார்கள்.

மகாத்மா காந்தி தனது அந்தியகாலம் வரை இப்பழக்கத்தைச் செய்தே வந்தார். யோகசுவாமிகளும் தமது தொண்ணூறாம் வயசிலும் உடலின் தளர்ச்சியென்று பாராமலும் மழை குளிரென்று பாராமலும் காலை எழுந்தவுடன் வாயலம்பி முகங்கழுவி விபூதி தரித்துத் தோத்திரப் பாடலும் பாடுவார்கள். மகான்கள் இப்பழக்கங்களைத் தம்பொருட்டென்று, உலக மக்களின் பொருட்டே கைக்கொண்டார்கள்.

உடலுக்கு உணவுபோல உயிருக்குத் தெய்வ வணக்கம் உறுதி கொடுக்கின்றது. வணக்கத்துக்கு ஒரு குறியீடு இன்றியமையாததாயிருக்கிறது. பெரும் விஞ்ஞானிகளும் படங்களின் மூலமும் விஞ்ஞான உண்மைகளைத் தெளிவுபடுத்தி விஞ்ஞான அறிவை வளர்க்கிறார்கள். அவர்கட்குப் படமும் எழுத்துப் பின்னமும் குறியீடாய்ச் சாதனையில் பெரும் வெற்றி கொடுக்கிறது. திருவடியும் சிவலிங்கமும் வணக்கத்துக்குச் சிறந்த சாதனங்கள். ஒன்றைப் பற்றியே உயிர்தொழிற்படும். இறைவனைப் பற்றி உயிர் நிற்கும் வரையும் இறைவனை வணங்குவதற்குத் திருவடி, சிவலிங்கம், திருவைந்தெழுத்து, மகாவாக்கியங்கள், அருட்பாடல்கள் என்றிவைகள் குறியீடுகளாய்ப் பெருந்துணை புரிகின்றன.

திருவடியானது சிறார்க்கும், கல்லாதார்க்கும், ஞானியருக்கும் வணக்கத்துக்குச் சிறந்த சாதனமாய் விளங்குகிறது. திருவடி வணக்கத்தை யோகசுவாமிகள் இந்நாட்டிலே தொடக்கிவைத்தார்கள். அவ்வணக்கம் விரைவாகப்பரவி வருகிறது. ஆசாரிய மூர்த்தியின் உபதேசப்படி மாணிக் கவாசக சுவாமிகள் திருவடி வழிபாட்டை மேற்கொண்டிருந்தார்கள். திருக்குறளில் ஏழு குறள்களில் திருவடி வழிபாடு வருகின்றது. திருவள்ளுவர் காலத்தில் திருவடி வழிபாடு பெருவழக்கிலிருந்ததாக இது காட்டுகின்றது. ஆதலால் திருவடி வழிபாடு தமிழரிடம் ஈராயிரம் ஆண்டுகட்கு மேலாக வந்து கொண்டிருக்கிறது.

யோகசுவாமிகள் தன்னை அடைந்து உறுதிபயக்கும் அறிவையும் ஏனைய நன்மைகளையும் பெறுவோமென்று வந்தவர்கட்கெல்லாம் வாழ்வதற்கான வழிகளை எடுத்துக் கூறிக்கொண்டே சீவன் முத்தராய் அதாவது சிவனோடிணைந்து சிவனேயாய் நடமாடினார்கள். அரை நூற்றாண்டு காலமாக இவ்வண்ணம் சுவாமிகள் வாழ்ந்தது இலங்கையினர் பெற்ற பெரும்பாக்கியமாகும். இலங்கையானது கைலாசம் போல் விளங்கிவிட்டது என்று கூறலாம். இலங்கை வாழ் தமிழ் மக்கள் வாழ்வதற்குத் தக்க வாழ்க்கை இலக்கைக் கொள்வதற்கு அறிவின் தரத்தைச் சுவாமிகள் உயர்த்திவிட்டார்கள்.

திருவள்ளுவர், மணிவாசகனார் முதலிய பெரியோர்களால் போற்றி மேற்கொள்ளப்பட்ட திருவடி வழிபாட்டை இலகுவான முறையில் யாமும் கைக்கொள்ளக்கூடியதாக வழிபட்டுக் காட்டினார்கள். இரண்டு திருவடித் தியான மண்டபங்களில் இவ்வழிபாட்டை அமைத்துத் தந்தார்கள்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னேயே தமிழினத்தவருக்குள்ளே அறிவின் தரமானது மிகவும் உயர்ந்து வளர்ந்து விட்டது. இதைத் திருக்குறளிற் காண்கிறோம். திருக்குறளிலிருந்து பெரிய அறிவு வாசகங்களையெல்லாம் யோகசுவாமிகள் பெரிய பெரிய அறிவாளிகட்கு எடுத்துக் கூற அவர்கள் அவ்வாசகங்களைத் தாழ்ந்து உச்சிமேற்கொள்ளல் சுவாமிகள் முன்னிலையிற் காணப்படுவதாயிருந்தது. திருக்குறளானது அறிவின் தரம் நிமிர்ந்து விளங்கும் அறிவியல் நூலாய் இன்றும் பிரகாசிக்கின்றது. ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, ஜெர்மன் போன்ற புதுக்கலப்பு மொழிகள் வளர்ந்து வளம்பெற்ற இந்தக்காலத்திலும் தன் உருக்குலையாமலும் வழக்குப் பெருகியும் அன்றுபோல் இன்றும் விளங்கும்படி, திருவள்ளுவர் கட்டித் தந்த தமிழானது கன்னித்தமிழாயிருக்கிறது. அத்தமிழ் தமிழகத்தின்கண் இந்தியாவிலே அறிவாளிகளிடையேயும் இலங்கையில் படித்தோரிடையும்தன்னுடைய பழைய அழகுடன் விளங்குகின்றது. இனிமேலும் இலங்கையில் இனிய தமிழ் பெருவழக்காய்த் தமிழ் மக்களிடம் இருந்து வருவதற்குப் பெரும் உதவி புரிகின்றது நற்சிந்தனை. தியானத்தில் மனிதர் பழகுவதும், திருவடி வழிபாடு சைவ சமயத்தவர்களது வணக்கமுறையில் சிறந்து விளங்குவதும் நற்சிந்தனை பெருவழக்காவதும் சிவதொண்டன் நிலையங்களின் சிறந்த பணியாகும்.

நற்சிந்தனையுள் ஒரு பெரும் தமிழ் முனிவரை இப்பொழுது பெருந்தமிழ் முனிவர் வழுத்துகின்றதாகிய தமிழருக்குத் தனிப்பொருள் சிறந்து விளங்கும் முகரம் தழுவி வருகின்ற உயர்ந்த சீரிய தமிழ்ப் பா

ஒன்றைக் காண்கிறோம். திருவள்ளுவருடைய மொழிகளை நெஞ்சிற் பதிப்பதால் திருவடி வாழ்த்தி வாழ்வோமென்று நடராசப்பெருமான் திருவடியை வழுத்துகிற நற்சிந்தனையிது:-

“ஓழுக்கம் உயிரினும் ஓம்பப் படுமென
வழுத்திய பெரியவன் மறைமொழி தன்னை
அழுத்த அழுத்த ஆனந்த ஈஸ்வரன்
வழுத்தொணா மலரடி வாழ்த்தி வாழ்வோமே.”

இவ்வண்ணம் தமிழின் கண்ணே இப்பாட்டிற்கு ஒரு தனிச்சிறப்பி ருக்கின்றது. இதில் திருவள்ளுவரை, “மறைமொழி தந்த பெரியவன்,” என்று யோகசுவாமி வழுத்தியிருக்கின்றார். திருவள்ளுவராம் அருந்தமிழ் முனிவர் சீரிய வாழ்க்கை முறைகளையும் உயரிய ஓழுக்க நெறிகளையும் தந்து தமிழினத்தாரின் வாழ்க்கை இலட்சியங்களை அமைத்துத்தமிழ் மொழியை வளரச் செய்தனர். இந்தத் தமிழ் முனிவராம் யோகசுவாமிகளும் சீரிய ஓழுக்க நெறிகளையும் செவ்விதாம் வாழ்க்கை இலக்குகளையும் இனிய இலகுவான எழில் கொழிக்கும் தமிழிலே காலத்துக்கியைந்த வகையில் செய்யுள்களிலும், உயரிய நடையமைந்த வசனங்களிலும், இனிய இசையமைந்த கீர்த்தனங்களிலும் நல்ல குருநாதனாய் நங்கட்களித் தார் நல்ல நற்சிந்தனையே; நாமும் சென்னிமேற்கொண்டு சீரோங்கச் சிறப்புற்று வாழ்வோமே; தமிழராய்த் தலை நிமிர்த்துவோம்.

திருவள்ளுவர் கடவுள் வாழ்த்துக் கூறப்புகுந்து திருவடி வழி பாட்டை ஏழு குறள்களில் அமைத்தார். இக்கடவுள் வாழ்த்து நூலுக்குக் காப்பாய் அமைந்த திருக்குறளும் ஈராயிரம் வருடங்கட்குத் தமிழ்ப் பெரும்பரப்பில் அரசாய் செங்கோல் செலுத்தித் தமிழினத்தாரைக் காப்பாற்றி வருகிறது. சிரத்தையுடன் மேற்கொள்ளப்படும் திருவடி வழிபாட்டைக் காப்பாய்க் கொண்ட இரண்டு திருவடித்தியான மண்டபங்களைத் தமிழினத்தினரைப்பாதுகாக்கும் பொருட்டமைத்துத் தந்திருக்கின்றார்கள். இவைகள் மூலம் நற்சிந்தனை தமிழினத்தாரிடம் பெருவழக்காய் இடம்பெறுமென எதிர்பார்க்கலாம்.

கடவுள் வாழ்த்து, “அகரமுதல வெழுத்தெல்லாம்,” என்று தொடங்குகிறது. இதன் கருத்தைக் கொண்டதாய், “அகரவுயிர்போல் அறிவாகி எங்கும், நிகரிலிறை நிற்கும் நிறைந்து,” என்று சித்தாந்த சாத்திரங்கூறுகிறது. சுவாமிகளும், “அகரமாம் எழுத்துப் போல் அனைத்தினுங் கலந்து நின்றே,” என்று கூறுகிறார்கள். அருவாகிய இறைவனுக்கும் உருவாகிய உலகினுக்கும் உள்ள தொடர்பை விளங்கிக் கொள்வது இலகுவல்ல. இறைவனுக்கும் இறைவனைக் குறிப்பதற்கு யாம் கைக்கொள்ளும் திருவடிக்கும் உள்ள தொடர்பை யாம் விளங்கிக் கொள்வதும் அப்படியே இலகுவல்ல. உலகத்தின் உதவியை உபயோகித்து, உயிர் இறைவனை அடைய வேண்டும். அதற்காகக் கைக்கொள்ளப்படும் முறை திருவடி வழிபாட்டிலமைந்திருக்கிறது. திருவடி ஏழு குறள்களில் வாழ்த்தப்பட்டிருக்கிறது.

இறைவனது சுத்த அறிவாய் நீக்கமற்று எங்கும் நிறைந்த தன்மை, “வாலறிவன் நற்றாளர்,” என வாழ்த்தப்பட்டது. ஒளிக்கொளியைக் கொடுப்பவனாய், கண்ணுக்குக் கண்ணாய் விளங்குபவனாய், அறிவுக்கறிவாய் நிற்கும் இறைவனது இயல்பு வாழ்த்தப்பட்டதென்று நற்சிந்தனையின் துணைகொண்டு காணலாம்.

“மலர்மிசையேகினான் மாணடி,” யென்று கூறுமிடத்தில் அடியார்களின் தியான பாவனையில் அவருள்ளத்தில் எழுந்தருளும் இறைவனது அடியென்று காண்கிறோம். “அடியவர் மனத்தை நீங்கா அப்பனே கருணை வாழ்வே,” என்று சுவாமிகள் பெருங்கனிவுடன் துதிக்கிறார்கள். அருவான இறைவனை வணங்குகிறதற்குப் பாவனைகளை நற்சிந்தனை தருகிறது. “அவனே நானென்று,” எனவுரும் நற்சிந்தனையும் இத்தகையன. யாம் இவ்வண்ணம் தியான பாவனையிற் சென்றால் புலன்களை வெல்வோம். வென்றாலும் போதாது. அது சேர்தலாகிய மெய்யுணர்வெய்த வேண்டும். அதையே,

“ஐயுணர்வெய்திக் கண்ணும் பயமின்றே
மெய்யுணர் வெய்தா தவர்க்கு,”

எனத் திருக்குறள் தருகிறது. “அருள்வொளிக்குள்ளே சென்றேன்; ஆங்கே இருள் சூழ்ந்திருப்பதைக் கண்டு திகைத்து நின்றேன்,” என்று சுவாமிகள் கூறுகின்றார்கள். பற்றற்றுப் பற்றானைப் பற்றியே இதனை எய்த வேண்டியது. அதற்கு அமைந்த வழிபாடு, “வேண்டுதல் வேண்டாமையிலானடி சேர்தல்,” எனக் கடவுள் வாழ்த்துள் திருக்குறள் தருகிறது. இதற்கு, “வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை,” என்னும் குறளை மேற்கொள் காட்டி, “வேண்டில் வேண்டாமை வேண்டிட வேண்டுமே,” என்று

மாணவர் அரங்கு

நாமஞ் சொல்லுவோம் சிவ நாமஞ் சொல்லுவோம்

அடியார்

எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தை நல்லவாறே நவின்று ஏத்தும் திறமை வாய்ந்தவர் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் இறைவனை அணுகி, இன்னபடி வேண்டிக் கொள்ள வேண்டும் என்று தெரியாமையால், அஞ்ஞானத்தில் மூழ்கியிருக்கும் எங்களுக்காக திருவலிவலம் என்னும் திருத்தலத்தில் வீற்றிருந்து அருள் பாலிக்கும் பெருமானுக்கு விண்ணப்பத்தைச் சமர்ப்பிக்கின்றார்.

“வேகம் ஆறி, உள்ளம் ஒன்றுபட்டுக், கள்ளம் ஒழிந்து, வெம்மையான சொற்கள் ஆறித், தூய்மையை உண்டாக்கி, ஆசையினாற் செய்யும் செயல்களை விட்டு, நல்லவாறே உன்னுடைய திருநாமத்தை நாவினால் பலகாலும் சொல்லி, தேவாரைப் புகழ வல்ல வழியை என்பால் எழுந்தருளி வந்து வழங்குவாயாக,” என்று மகன் உரிமையுடன் தகப்பனாரிடம் வேண்டுவது போல், எங்கள் பொருட்டு வேண்டுகிறார் ஆளுடைய பிள்ளையார்.

ஒல்லை(வேகம்) ஆறுதலும், உள்ளம் ஒன்றுதலும், கள்ளம் ஒழித்தலும், உள்ளத்தின் செயல். வெய்ய சொல் ஆறுதலும், தூய்மை செய்தலும் உரையின் செயல். காமவினை அகற்றல் உடம்புக்குரியது. தூய்மை பெறும் முயற்சியில் உள்ளத்தின் பங்கு பெரிது. அதற்கு அடுத்தது உரையின் பங்கு. அதற்கு அடுத்தது செயலின் பங்கு. உள்ளம் தூயதானால் உரை தூயதாம். பின்பு செயல் தூயதாம். மனம், வாக்கு, காயம் என்ற காரண காரிய முறைப்படி வைத்துச் சொன்னார்.

மனம் குரங்கு போல் கூத்தாடும் தன்மை வாய்ந்தது. “இதன் கூத்தை அடக்குவதற்குச் சிவத்தியானம் என்னும் மருந்தைத் தினந்தோறும் சாப்பிட்டுவா. மனக்குரங்கின் பிணிமாறும் மனதை ஒருவன் அடக்கி வெற்றி கொள்ள முழுமனத்தோடு விரும்புவானானால் சிவத் தியானத்தைத் தினந்தோறும் செய்து வரக் கடவன்,” என எங்கள் குருநாதன் பணித்தருளியுள்ளார். மனோ வேகத்திற்கு மிஞ்சின வேகம் இல்லை. ஒரு கணத்தில் ஆயிரம் ஆயிரம் சிந்தனைகள் எழுகின்றன. ஒருமைப்பாட்டுக்கும் அதற்கும் வெகுதூரம். இந்தப் பொல்லாத மனம் கள்ளம் நிரம்பிய எண்ணங்களை யெல்லாம் தனக்குள் புதைத்து வைத்துக் கொண்டிருக்கும் போக்கை விட்டு, கள்ளம் ஒழிந்து, இறைவனில் ஒன்றி நிற்க வழியை வகுத்தருளியுள்ளார் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்.

இறைவனுடைய திருநாமத்தை நல்லவாறு நவின்று ஏத்துதலே மன ஒருமைப்பாட்டிற்கு வழி, “சிவநாமஞ் சொல்லித் தெளியோமோ,” என்னும் நற்சிந்தனைப் பாடலில்.

“பொறிவழி மனதைப் போகாமற் கொல்வோம், பூரணமான நிடையிற் செல்வோம்,” என எங்கள் குருநாதன் அருளியுள்ளார்.

மனம், வாக்கு, காயம் என்ற மூன்று கரணங்கள் தீங்கு புரியாமல் வாழும் வாழ்வே நல்வாழ்வு. எங்களுடைய மனதால் எண்ணும் எண்ணங்களும், வாயால் பேசும் உரைகளும், உடம்பாற் செய்யும் செயல்களும் நல்லனவாக அமைய வேண்டும். மேலும் காம வினையை அகற்றினால் தான் வாழ்வு தூயவாழ்வு ஆகும். மனம், வாக்கு, காயம் என்ற மூன்று கருவிகளிலும் தூய்மையுடையவர்களாயிருந்து, ஆசைகளை அகற்றி நல்லமுறையில் இறைவனுடைய திருநாமத்தைப் பலகாலும் சொன்னால் இன்ப வளம் கொழிக்கும்.

“உன்னுடைய திருநாமத்தை நல்லவாறு நவின்று ஏத்த வல்லவனாகும் படி நீ அருள் புரிய வேண்டும். நீ உள்ள இடம் தேடி நான் உன்னை ஏத்தும் ஆற்றல் பெறுவது எனக்கு எளிதன்று. நீயே எழுந்தருளி வந்து எனக்குத் திருவருளை வழங்கவேண்டும்,” எனத் திருவலிவலம் என்னும் திருத்தலத்து இறைவனைப் பார்த்துத் தகப்பனாரிடம் உரிமையுடன் வேண்டுகிறார் ஆளுடைய பிள்ளையார்.

அன்பர்கள் இவ்விதழ் முன்னட்டையில் விளங்கும் திருமுறைப் பாசுரத்தை ஒதி உணர்ந்து, பயனெய்துவார்களாக.

எங்கள் குருநாதன் அருளிச் செய்த நற்சிந்தனை என்னும் நறுமலர் சேர் நன்மரமாகிய கற்பக தாருவில், சிவநாமம் சொல்லுவதினால் நாங்கள் பெறும் இன்பத்தை விளக்கியருளியுள்ளார். “சலம்பூவொடு தூபமறந்தறியேன்,” என்ற நாவுக்கரசரின் திருவாக்கிற்கேற்ப, சரியை வழிபாட்டைத் தினமும் காலை, மாலையில் ஆற்றிச் செய்ய, மேனியன் திருவடி தொழுதால், தேனும் பாலினு மினிய தெய்வத்தை நிரூபிப்பாரென்ற சினத்தைக் கொண்டு விடலாம். மனத்தை வென்றாலும், கம்பாவிருக்கின்ற சூட்சும பேணி, அனைத்து மவனென்று அகத்திலெண்ணி, சோம

சுந்தரன் பாதங்காணும் பாக்கியத்தைப் பெற்று என்றும் இன்பத்திற் திகழலாம்.

“இன்பமே அல்லாமற் றுன்பம் நமக்கில்லை
ஈசனை மறந்தால் வந்திடுந் தொல்லை”

நற்சிந்தனை

திருவடி.....

(2ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

அதற்குப் பிறகு, “தனக்குவமையில்லாதான் தாள் சேர்ந்தார்க்கெல்லாம் மனக்கவலை மாற்றலரிது,” என்று திருக்குறள் தருகிறது. உவமை கடந்தவனுடைய திருவடியைப் பாவனையில் உவமிப்பு வகையில் மேற்கொண்டு தியானித்து வந்து அப்பாலும் சாதனைகளைச் சாரவேண்டும்.

“சார்புணர்ந்து சார்புகெட வொழுகின் மற்றழித்துச்
சார்தரா சார்தரு நோய்,”

என்பது திருக்குறள். இதற்கு யோகசுவாமிகள் ஒரு சிறந்த சாதனையைத் தந்திருக்கிறார்கள். “அவனன்றி அணுவுமசையாது,” என்பது திருவடித்தியானமாகும். “அது நாம் ஓம் தத்சத் ஓம்,” என்னும் மந்திரங்கட்குள் மகாமந்திரமே அத்தியானத்துடன் ஓதும் மந்திரமாகும். இவைகளைப் பின்வரும் நற்சிந்தனையிற் காண்கிறோம்.

“அவனன்றி அணுவும் அசையா தென்ற
சிவனடி யாரின் திவ்விய வாக்கை
எவர்களேனும் இதயக் திருத்தினால்
புவனத்தாசை புகார்பொறி கலங்கார்
ஓதுக அதுநாம் ஓம் தத் சத்ஓம்.”

“மனக்கவலை மாற்றலரிது,” என்று திருக்குறள் தருகிறது. “பொறி கலங்கார்” என்று நற்சிந்தனை தருகிறது. “பொறி” என்ற இடத்தில் பொறி, புலன், மனம் என்று இருமடி ஆகுபெயராய் வந்து பொறிவழியால் புலனறிவு வந்து புலனறிவால் மனத்தில் விருப்பு வெறுப்புத் தோன்றி உயிருக்கு மனத்தின் இன்ப துன்ப உணர்ச்சி தோன்றும் போது மனங்கலங்குகிறதாகிய கவலை உண்டாகிறது என்று பார்த்து இரு முனி வர்களுடைய திருவடி வழிபாடும் கூறுவனவற்றுள் ஒற்றுமை காண்கிறோம்.

இத்திருவடி வழிபாட்டால் வாழ்க்கையே சதா கடவுள் தியானமாய் அமைந்து விடுகிறது. அதுவம் போதாது போலும். மேற்சென்று அறமே உருவெடுத்தாற் போன்று யாம் வாழவேண்டும். அதை அமைத்துத்தரும் திருக்குறளின் திருவடி வழிபாடு.

“அறவாழி அந்தணன் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்
பிறவாழி நீந்தலரிது,”

என்பதாகும்.

நற்சிந்தனை, “அன்பேயுருவாயமைந்த துறவி,” “ஒருமை மனம் படைத்த உத்தமத் துறவி,” “வஞ்சகம் நீக்கி வாழும் துறவி,” என இவ்விதம் அறமே உருவாய் வாழும் இலட்சிய புருடனை விளிக்கிறது.

இப்படி இலட்சிய வாழ்வைத் திருவடி வணக்கத்தால் அடையும் போது அட்டமாசித்திகளும் அடியானிடம் தோற்றத் தலைப்படும். அப்போது எண்குணத்து ஈசன்தானை வணங்கிய வண்ணம் சீவன் சிவனாய்ப் பொருந்திய வண்ணம் வாழ்தல் சிந்திக்கும். இவ்வுண்மைகளை சிவ தொண்டன் ஆண்டு மலரில், “யோகநாதன் உரைத்த மொழி,” யில் மூன்றாம் பந்தியுள் காணலாம். இறுதியாய் திருவள்ளுவர் திருவடி வாழ்த்தை

“பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவனடி சேரா தார்,”

எனக் கூறுகிறார். ஏழு திருக்குறள்களில் திருவடி வழிபாடு வந்த முறையைப் பார்க்கும்போது எழுவகைப் பிறப்புக்களில் வரும் உயிர் எழுவகையாகப் பக்குவமுறுகிறது போலும். ஏனையோர் எழுவகைப் பிறப்பிற்கு டந்து திக்குமுக்குப்படுவார்களென்றும் திருவடி வழிபாடு செய்வோர் பிறவி நீங்கி வீடடைவாரென்றும் இக்குறளிற் காண்கிறோம்.

“சிறும் பலவன் திருந்து சேவடி
பெற்றவர் உலகிற் பிறந்த தில்லை,”

என்று நற்சிந்தனை குறளில் வந்த உண்மையைத் தருகிறது.

நாம் அறிவோமா?

மீளா அடிமை

“நாமறி யோமென நவிலும் நன்மொழி
தாம நிந்தவர் சஞ்சலங் கொள்வரோ?
சாம ளவுமத் தண்ணருள் வாசகம்
சேம நன்னிதி செப்புந் தகையதோ?”

என்பது எங்கள் சுவாமிகள் வாக்கு. இந்த வாக்கின் அருமையை யாம் அறிதல் வேண்டும். “ஆரறிவார்,” என்பதும் சுவாமிகள் அடிக்கடி சொல்லும் வாக்காகும். இது பெரிய மறைமொழியாகும். மந்திரமொழியின் மாண்பெல்லாம் இதில் பொருந்தியிருந்தலைச் சிறிதளவு சிந்தித்துப்பார்க்கும் செவ்விதிற் புலனாகும். சிந்திக்கச் சிந்திக்கச் சிறந்த இன்பம் பயந்து, உற்றுழிக் காப்பாக உறுதி தந்து உய்திநெறி கடைப்பிடிப்பதற்கு உதவும் உயரிய பேருபதேசமாக இஃது அமைந்திருந்தலை யாம் காண்போம். இதன் சாரமாக அமைந்த அருண்மொழிகளை அருட்பெருஞ் செல்வர்கள் எல்லோரும் ஆங்காங்குக் கூறிச் செல்வதை யாம் காண்கின்றோம்.

“காண்பா னொளியிருளிற் காட்டிடவுந் தான் கண்ட
வீண்பாவம் எந்நாள் விழும்,”

என்று இரங்குகின்றார் உமாபதிசிவாசாரியார். இருளிற் கிடக்கும் எமக்கு திருவருள் ஒளி வழிகாட்டுகிறது. இதனை யாம் உணர்கின்றிலோம். யாமே ஏதோ வழி கண்டுவிட்டதாக வீண்பாவங் கொள்கின்றோம். இந்த வீண்பாவம் எந்நாளில்தான் எம்மை விட்டு நீங்குமோ? ஒருவன் திருவருளை மதியாமல் தன்னுடைய வல்லமையால் அதனைக் கண்டதாக நினைப்பதைப் போல வீண்பாவம் வேறொன்றுண்டோ? “அவனருளாலே அவன்றாள் வணங்கி,” என்ற மணிவாசகத்தை அறிந்து கொண்டும் இந்த வீண்பாவம் கொள்வதுபோல அறியாமை வேறொன்றுண்டோ?

மனிதன், தான் யார் என்பதையும் தான் இறைவன் சந்திதானத்திலேயே என்றும் வாழ்கின்றான் என்பதையும் மறந்து, எங்கும் எல்லாமாய் அல்லமாய்ப் பொருந்தி அனைத்துலகுங் கலந்து நின்று, அனைத்தையும் ஆக்கியும் நிறுத்தியும் ஒடுக்கியும் மலபரிபாகம் வரை எம்மைப் பிறவியிற் போக்கியும், உய்தி கூடும் காலம் வரைதமது திருத்தொழும்பிற் புகுவித்தும், பின்னர்ப் பிறவி நீங்குதற் கேதுவான தம் திருவருளைத் தந்தருளியும் வரும் ஒப்பும் உயர்வும் அற்ற ஒரு பெருந்தலைவனே யாவுஞ் செய்கின்றான் என்றும் உணர்கின்றான் இல்லை, அவனன்றி ஓர் அணுவும் அசையாது என்னும் பேருண்மையை உணராது, தன்னாலேதான் எல்லாம் ஆகின்றது என்று அகங்கரிக்கின்றான். பெரிய மனக்கோட்டை கட்டுகின்றான். இவன் கட்டியகோட்டை இவனுக்கே அமைந்த ஒரு சிறையாகின்றது. தானே இயற்றிய வலையில் தானே அகப்பட்டுக்கொண்டு வெளியே போக வழியறியாது திகைக்குங் கோசகாரப்புழுபோல மனிதன் தனது சங்கற்பங்களால் தன்னைத்தானே பிணித்துக்கொண்டு வெயிலிடைப்பட்ட புழுப்போலத் துடிக்கின்றான். இவ்வாறு பிணிக்கப்பட்டுப் பிறவியென்னும் பெருந்தளையிற் கட்டுண்டு அலமருகின்றான். முனைத்து முனைத்து முயல்கின்றான். ஆயினுமென்? இன்றோ நாளையோ, இப்பிறவியிலோ இன்னும் பல பிறவிகளின் பின்னரோ, அவன் உணரும் பேருண்மையாது? “நாம் அறியோம்,” “நாம் ஒன்றும் அறியோம்,” என்னும் பேருண்மையேயாகும். “நாமறியோம்,” என்னும் அறிவே மெய்யறிவாகும். இறைவனே அனைத்தும் நடத்துவோன். அவனே எல்லாம் அறிபவன். நாம் ஒன்றும் அறியோம் என்ற உண்மையை உணரும் நிலையே உண்மை நிலையாகும். அவ்வுண்மையை அறிந்து சதா அதனையே சிந்தித்துச் சிந்தித்து இம்மந்திர மொழியை ஒதுவோர்க்குச் சஞ்சலமேது? அச்சமேது? சலனமேது? நடப்பதைக் கண்டு சாட்சி மாத்திரமாக இருப்பவர் அவரே. பாரமற்றுக் கவலையற்று இறைவனை நம்பியிருப்பவர் அவரே.

முன்னர் எத்தனை பிறவிகளை எடுத்தோமோ நாமறியோம். கல்லாயும், புல்லாயும், பூடாயும், மரமாயும் எத்துணைக்காலத்தைக் கழித்தோமோ நாமறியோம். புழுவாயும், பாம்பாயும் பறவையாயும் விலங்குகளாயும் மக்களாயும் பேயினங்களாயும் பூதகணங்களாயும் அசுரராயும் முனிவராயும் தேவராயும் எத்தனை பிறவிகள் பிறந்திழைத்தோமோ நாமறியோம். இன்னும் எத்தனை எத்தனை பிறவிகளை எடுத்தெடுத்துமுடிவோமோ நாமறியோம். இறைவன் எப்போது எவ்வாறு எம்மை ஆட்கொண்டருளுவானோ நாமறியோம்; பின் நாம் அறிவோமா?

“நாம் ஒன்றை அறிவோம்” என்ற முனைப்பு அல்லது தற்போதும் எழுந்த விடத்துத் துன்பம் எழுகின்றது. வேகம் முளைக்கின்றது. பரதத்தைக்காணாது பதார்த்தத்தையே காண்கிறோம். இன்பத்தைக் காணாமல் இன்பம் போலக் காட்டி எம்மை மயக்குங் கொடிய துன்பத்தையே காண்கிறோம். “நான் அறிவேன்,” என்று மனம் முனைக்குமிடத்துச் சக்தி குன்றுகிறது. அச்சம் எழுகின்றது. “நாமறியோம்,” என்ற விடத்து எங்கும் எல்லாமாய் நிற்கும் பேரருளின் பேராற்றலெல்லாம் தானே வந்து தலைகாட்டுகின்றது. பொறுப்பற்ற அச்சமின்மை உதிக்கின்றது. “என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே,” என்னும் இலக்கே தலைப்படுகின்றது. எங்கும் அப்பரம் பொருளே நிறைந்திருந்தலைக் காண்கிறோம். எங்கும் எப்பொருளிலும் நிறைந்திருக்கும் இறைவனைக் காணும்போது வேறு காண்பதற்கு என்ன இருக்கின்றது? எல்லாம் அவனாக இருக்கும்போது இச்சிப்பதற்கு எது இருக்கின்றது? வெறுப்பதற்கு எதுவுளது? இன்பம் பயப்பது எது? துன்பம் பயப்பது எது? உவத்தலும் காய்தலும் எங்கே? இப்பேருண்மையை அறியாமையினாலேயே நாம் அவமே கலங்குகின்றோம். அருணகிரிநாதர் அழகாகக் கேட்கின்றார்.

“என்னால் பிறக்கவும் என்னால் லிறக்கவும்
என்னால் துதிக்கவும் - கண்களாலே
என்னால் லழைக்கவும் என்னால் நடக்கவும்
என்னால் லிருக்கவும் - பெண்டிர்வீடு
என்னால் சகிக்கவும் என்னால் முசிக்கவும்
என்னால் சலிக்கவும் - தொந்தநோயை
என்னால் லெரிக்கவும் என்னால் நினைக்கவும்
என்னால் தரிக்கவும் - இங்கு நானார்?”

என்று அவர் கேட்கும் சிறப்பைக் காண்க.

“எத்தனை கோடி கோடி விட்டுட லோடியாடி
எத்தனை கோடிபோன - தளவேதோ?”

என்று கேட்கின்றார்; நாமறியோம்.

“களியனை, யறிவுரை பேணாத மானுட
கசனியை யசனியை மாபாதனாகிய,
கதியிலி தனையடி நாயேனை யாளுவது எந்நாளோ?

என்றும் கேட்கின்றார். நாமறியோம்.

தாமாகவே ஒரு கருணையாளர் தருகின்றார். அதனைத் தனவலியினாற் பெற்றுவிட்டதாகக் கருதலாமோ? இவன் ஆர் அதற்கு? என்கின்றனர் பெரியோர்.

“தாமே தருமவரைத் தன்வலியி னாற்கருத
லாமே யிவனா ரதற்கு,”

என்னும் வாக்குக் காண்க. இந்த உண்மையை யாம் அறிந்தமைதலே அறிவுடமையாகும். “நாமறியோம்,” என்னும் மகாவாக்கியத்தில் இவ்வுண்மை அமைந்திருந்தல் காண்க.

மணிவாசகப் பெருமான் தாம் பாடிய திருவாசகத்தின் பொருள் யாது என்று கேட்டார்க்குத் தில்லைச் சிற்றம்பல வாணரையே சுட்டிக்காட்டித் தாம் ஒன்றும் அறியாதவர்போல் மெளனஞ் சாதித்தவரலாறும் “நாமறியோம்,” என்னும் மகாவாக்கிய உண்மையன்றோ காட்டுகின்றது. இது மட்டுமா?

“நானார் என் உள்ளமார் ஞானங்க ளார்என்னை யாரறிவார்
வானோர் பீரானென்னை ஆண்டிலனேல்,”

என்று அவர் கூறும் கூற்றும் இப்பேருண்மையை வலியுறுத்தல்காண்க. “நாமறியோம்,” என்பது மெய்யறிவு. அதுவே இம்மை வினையடர்த்து எய்தும் போதும், வெம்மை ஆணவம் முனைத்து நின்று உண்மையை மறைக்கும் போதும், செம்மை மந்திரமாக, மும்மையும் பயக்கும் செம்மொழியாக நின்று அவற்றைத் துடைக்கவல்லது. “நாமறியோம்,” என்பதை உணர்ந்த விடத்திலேயே சீவபோதம் அறும்; சிவபோதம் எழும். இம்மந்திரமொழியின் சுந்தரப் பொருளை நாம் எடுத்துக் கூறவும் வல்லோமா?

யோகசுவாமிகள் எங்கள் மத்தியில் வாழ்ந்ததால்

சைவசமயம் புத்துயிர் பெற்றது

நற்சிந்தனையில் புத்துயிர் நாடி அடித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

கடவுள் எப்படிப்பட்டவர்? அவரை எங்கே காணலாம்? இப்படியான கேள்விக்குத் தெளிவான மறுமொழிகளை மனிதர்க்குக் கொடுப்பதற்குச் சமயங்கள் முயலுகின்றன.

ஞானியர்கள், "முழுதுமுண்மை," அதாவது எல்லாம் கடவுள் மயம் என்கின்றனர். கடவுள் உருவமேனும் குணங்குறிகளேனும் இல்லாதவர் என்கின்றனர். அவர் இங்குமங்கும் எங்கும் நிறைந்து அப்பாலுமுள்ளார்; எங்கள் உள்ளத்திலும் உள்ளார் என்கின்றனர். இவைகளையெல்லாம் சொல்லளவிற் கேட்கிறோம். எம்மால் உணர்ந்துகொள்ள முடியவில்லை. இவைகளை உணர்வதற்குயாமுமே ஞானியராக வேண்டும்.

காலத்துக்குக் காலம் ஞானியர் கோடியிலொருவர் போல் மனிதரிடையே தோன்றி மனிதர் சமய வாழ்க்கையை வாழச்செய்கிறார்கள்.

ஞானியர் என்றுமே இன்பமாய் வாழ்வார். அவர்கள் வறுமை பிணி முதலியவற்றால் மனங்கலங்குவதில்லை. ஞானியரை அண்டினோர்க்கும் எவ்வளவு வறுமை பிணி வந்தாலும் அவர்கள் பெருஞ்செல்வர்க்குள்ள மனத்திருப்தியுடன் அச்சமின்றி இன்பமாய் வாழ்வார். "ஒரு குறையுமில்லை," என்று யோகசுவாமிகள் எங்களுக்குக் கூறி இப்படியாய் வாழ்வதற்குப் பயிற்றிவந்தார்கள். இப்பயிற்சி முதிர்ந்து யாமும் ஞானியராக வேண்டும். இதன் பொருட்டு வாழும் வாழ்க்கை உண்மையான தவ வாழ்க்கையாகும்.

ஞானியர் தாமடைந்த ஞானநிலையை ஏனையோருமடைய வேண்டுமெனப் பெரிதும் முயற்சிக்கின்றனர். பல்லாயிரம் வருடங்களாகப் பல ஞானியர்கள் இந்தியா இலங்கையைக் கொண்ட பரதகண்டத்தில் தோன்றி சைவசமயத்தை வளர்த்து வந்தனர். பரத கண்டம் புண்ணியபூமி என விளங்குகிறது. ஏனைய நாடுகளிலும் ஞானிகள் தோன்றுகின்றனர். ஆனால் சமயப்பண்பாடு மக்கள் வாழ்க்கைக்குள் போதிய அளவு செறியவில்லை. ஐரோப்பியரும் அமெரிக்கரும் உண்மையை அறிய வேண்டுமென முயலும் அறிவாளிகள் பலர் இந்தியாவுக்கு வந்து ஸ்ரீ ரமணபகவான் ஸ்ரீ நிசர்கடற்றா போன்ற பெரும் ஞானியருடன் உரையாடினர். இந்தியாவில் மக்கள் வாழ்க்கையில் உண்மையை உணர்வதற்காகப் பண்புகள் சிறந்து விளங்குவதாய்க் கூறினர். தங்கள் தங்கள் நாடுகள் இந்தியாவைப்போல் வாய்ப்பாயில்லை என்றனர்.

சமயங்களெல்லாம் உண்மையை உணர்த்த முயல்வன. எனினும் மதகுருமார் தேசத்துக்குத் தேசம் காலத்துக்குக் காலம் பிறமதத்தவரிடம் தமது சமயத்தைத் திணித்து அவர்களைச் சமயம் மாறச் செய்யுங்கொடுமை வந்து கொண்டிருக்கிறது. வஞ்சகச் சூழ்ச்சியால் சமய மாற்றம் பெறுவோர் இரண்டுங் கெட்டுச்சமயமற்றவர்களாய்ப் போலி வாழ்க்கை வாழ்கின்றனர். யோகசுவாமிகள் தன்னை வந்தடைபவர்கட்கெல்லாம் எச்சமயத்தவரும் அவரவர் சமயத்தை உறுதியாய்க் கடைப்பிடித்து வாழுமாறு உபதேசித்து வந்தார்கள்.

பரத கண்டத்தில் பல்லாயிரம் வருடங்களாகச் சைவசமயம் வளர்ந்து தழைத்து வந்தது. இற்றைக்கு ஆயிரம் வருடங்கட்கும் ஐநூறு வருடங்கட்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் தென் இந்தியாவில் வட இந்தியாவிலிருந்து வந்து புத்தம் சமணம் என்னும் சமயத்தினர் தமிழ் அரசருடன் போர்புரிந்து வெற்றி பெற்று ஆட்சிபீடமேறினர். அவர்களுடன் வந்த மதகுருமார்கள் புத்தத்தையும் சமணத்தையும் ஒரோர் காலத்தில் பரப்பினர். மக்களிடையே சைவசமயத்தைத் தொடர்வோர்குன்றிச் சைவசமயம் அழிந்தொழியுமோவெனப் பெரியோர் ஏங்குமாறு வந்தது. மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் சிதம்பரத்தில் சோழன் சபையில் புத்தரை வாதில் வென்று சைவசமயத்தை நிலைநாட்டித்தழைக்கச் செய்தார். சமணசமயம் தாக்கிய போது அப்பர் சுவாமிகளும், சம்பந்தப் பிள்ளையாரும், சுந்தரரும் அற்புதங்களாலும் தர்க்கவாதங்களாலும் சைவசமயம் உண்மைச் சமயமென நிலைநாட்டியும் தேவாரங்களால் மக்களிடையே உண்மையைப் பரப்பியும் சைவசமயத்தை உய்யுமாறு செய்தனர். ஆகையால் இச்சைவ சமயகுரவர்கள் நால்வரையும் தெய்வங்களாய்ப் போற்றி வருகிறோம். பிந்திய காலத்தில் சைவசமய உட்பிரிவுகள் விபரீத விளக்கங்களெடுத்துத் தமக்குள் கலகம் விளைத்தன. சந்தானாசிரியர்கள் சாத்திரங்கள் வகுத்துச் சைவ சமயத்தைச் சாத்திர அடிப்படையில் நிலைநாட்டினர்.

சென்ற நூற்றாண்டில் எங்கள் நாடு ஆங்கில ஆட்சிக்குட்பட்டது. கிறிஸ்தவமத போதகரும் வந்து புகுந்தனர்; தீவிரமாய்ச் சைவ சமயத்தவர்களைக் கிறிஸ்தவராக்கிக் கொண்டு வந்தனர். பள்ளிக்கூடங்களைத் தங்கள் மிசன் உதவியுடனும், அரசினர் உதவியுடனும் நிறுவினார்கள். அந்நேரத்தில் உத்தியோகம் பெறக்கூடிய கல்வியைப் பயிற்றினர். பெருமூலம் தமது

செல்வாக்கால் உத்தியோகத்தைப் பெற்றுக் கொடுத்தனர். அனேகர் கிறிஸ்தவராகி உத்தியோகம் பெற்றுச் செல்வச் செழிப்புடன் வாழ்ந்தனர். சைவசமயம் தாழ்வுறும்போது நாவலர் பெருமான் விடாமுயற்சியுடன் சமயப் பணிபுரிந்தார். தமிழ்ப்பாடசாலைகள் ஆங்காங்கே நிறுவச் செய்தார். சமயப்பிரசங்கங்களும் புராண படனமும் கிராமங்கள் தோறும் ஆற்றுவித்தார். மக்களை ஆலயவழிபாட்டில் ஊக்குவித்தார். அச்சகம் நிறுவி பாடப்புத்தங்களையும் திருக்குறளையும் புராணங்களையும் பதிப்பித்துத் தமிழுக்கும் சைவசமயத்துக்கும் பெரியதோர் மறுமலர்ச்சியையே உண்டாக்கினார்.

இந்த நூற்றாண்டில் உலகெங்குமே உலகாயதம் எல்லாச் சமயங்கட்கும் பேரிடர் விளைவித்துக்கொண்டு பரவிவருகிறது. விரும்பியவாறு உண்டு உடுத்துக் குடித்துப் பகட்டும் பண்ணிச் சமயத்தைப் புறக்கணித்து வாழ்வோரே உலகாயத வாழ்க்கை வாழ்வோர். கடவுளைப் பற்றி அவர்கள் அக்கறை கொள்வதில்லை. ஒழுக்கமாய் வாழவும் நாடமாட்டார். தமது பிள்ளைகளுடைய பொருளாதாரத்தை வளர்க்கும் பொருட்டு விஞ்ஞானம் முதலிய கல்வியை ஊட்டுவர்.

விஞ்ஞானத்தால் கைத்தொழில்கள் நாட்டில் வளர்ந்து பொருளாதாரம் பெருகுகிறது. பொருளாதாரத்தில் வந்த மாற்றங்களும் அரசியலால் வரும் மாற்றங்களும் மக்கள் வாழ்க்கையில் இற்றைநாள் அதிகம் மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்துவிட்டன. உலகெங்கும் பொய்யும் ஏமாற்றும் மலிந்து வஞ்சக வாழ்க்கை மேலோங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. வஞ்சகம் சமயத்துக்கு எதிரிடையானது.

விஞ்ஞான அறிவும் உண்மையை உள்ளவாறு நாடுவோரிடம் தாழ்வுவெனும் தன்மையாம் சமயப்பண்பை அவர்களிடம் விளங்கச் செய்கிறது. இதைப் பெரிய விஞ்ஞான மேதைகளாம் நியூற்றன் ஜெகதீஸ் சந்திர போஸ், எடிங்ரன், ஈன்ஸ்ரீன் கூற்றுக்களிற் காண்கிறோம். மகாத்மா காந்தி அரசியலிலாவது நியாயதூரந்தர வாழ்க்கையிலாவது பொய், வஞ்சகம், இம்சையின்மை கடவுள் நம்பிக்கையோடு கூடிய சமய வாழ்க்கையை வாழ்ந்து காட்டினார். இந்த வாழ்க்கைக்குக் காந்தியம் என்னும் பெயருமே உண்டாகிவிட்டது. காந்தியம் உலகாயுத்ததுடன் போராடி வெற்றி கண்டது.

சமயகுரவர்களும் சந்தானாசிரியர்களும் காப்பாற்றி வளர்த்த சைவசமயமே யாழ்ப்பாணத்திலும் வேருன்றி வளர்ந்தது. சென்ற நூற்றாண்டில் சைவசமயம் நாவலர் பெருமானால் மறுமலர்ச்சி பெற்றிருந்தாலும் உலகெங்கும் சமயங்களை விழுங்கிக்கொண்டு வரும் உலகாயுதம் யாழ்ப்பாணத்திலும் வந்து புகுந்தது. எங்கள் புண்ணியவசத்தால் யோகசுவாமிகள் சாதி சமயங்கடந்த ஞானியாய் விளங்கிக்கொண்டு வாழ்ந்தார்கள். மக்களுடன் உரையாடியும் நற்சிந்தனைகளைச் சிவதொண்டன் மூலம் மக்களிடம் பெருவழக்கில் கொண்டு வந்தும் அடியார்களைப்புராணபடனம் முதலிய சைவப்பணிகளில் ஊக்குவித்தும் சைவசமயம் புத்துயிருடன் விளங்குமாறு செய்தார்கள். நல்ல நிலைபரத்திலுள்ளோர் பலர் சுவாமிகளின் அடியாராக ஒழுகினர். உலகாயுதம் வலியிழந்தது. பெரியோர் எங்கள் இளைஞரை உலகாயுத்தின் வலைக்குட்படாது காப்பாற்றி வரவேண்டும். இளைஞர் நற்சிந்தனைகளைப் படித்து வருவாராயின் உலகாயுத்தின் வலையிற் சிக்கமாட்டார். நற்சிந்தனைகள் அவர்களைப் பாதுகாக்கக்கூடிய உயிர்த்துடிப்புடன் விளங்குகின்றன.

ஒரு பொல்லாப்பு மில்லையடா - தம்பி
உண்மை முழுதும் அறிந்திடா
வருவதைக் கண்டு மகிழாதே - தம்பி
வஞ்சகப் பேச்சைத் தழுவாதே.
கருமத்தைக் கைநெகிழாதே - தம்பி
கவதலகொண்டு கலங்காதே
தரும் நெறியில் வழுவாதே - தம்பி
தன்னை அறிய எழுவாயே.

அகர முதல எழுத்தெல்லாம் - தம்பி
அதுபோல் ஆதி உலகுக்கடா
பாரில் அவனே ஒருவனடா - தம்பி
பலபல வாகச் சொல்வாரடா.

கற்றத னாற்பய னில்லையடா - தம்பி
கழலடியிணை கண்டிடா
வெற்றிப் பேச்செல்லாம் விட்டிடா - தம்பி
விதியை மதியால் வென்றிடா.

நன்றி சிவதொண்டன்

நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்

தொண்டன்

எங்கள் குருமணியோகசுவாமி ஸ்களின் பெருங்கருணைத்திறத்தால் அடியேனுக்குக் கிடைத்துள்ள திருவருட் பிரசாதத்தின் மகிமையை மற்றவர்களும் அறிந்து நன்மைபெற வேண்டுமென்னும் நன்னோக்கத்தால் இதனை யெழுதத் துணிந்தேன். பெரியோர்களின் திருவருட் செயல்களைப் பற்றிப் பேசுவதும் ஓர் பெருந்தவமன்றோ?

அடியேன் சிறுவயதாய் இருக்கும் காலத்தில் கொழும்புத்துறையோகர் என்னும் பெரியார் ஒருவருளர் என்பதை எங்கள்வம்சத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் கூறக்கேட்டதுண்டு. அன்னார் தாம் எடுக்கப்போகும் சோதனையில் சித்தியெய்துவேனோ என்று சுவாமிகளைக் கேட்பதற்காக அவர் பின்னே சென்றனராம். அப்போது சுவாமிகள் திரும்பி "ஈ! நாயே! சோதனையில் சித்திபெற வேண்டுமானால் போய்ப்படியடா; என் பின்னால் ஏனடா வருகிறாய்? திரும்பிப் போய்ப் படியடா. இனி வந்தாயானால் தெரியுமோ," என்று வைதாராம். இதனை அவர் வாயினாற் கேட்டிருக்கிறேன்.

எங்கள் வீட்டில் கடையிற் சாமியார், வாரிடப்பரதேசியார், தூத்துக் குடிச்சாமியார் ஆகிய பெரியோர்கள் வந்து தங்கி இருந்து சென்றமையைக் குறித்தும் அவர்களுடைய அருட்செயல்களைக் குறித்தும் எனது முன்னோர் சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றேன். ஆகவே இந்தக் கொழும்புத்துறை யோகர் என்ற பெரியாரையும் நான் காணத் தகுந்த ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்குமோ என்னும் அவாவானது என் உள்ளத்தில் இடம் பெற்றது.

பின்பு நான் கொழும்பில் வந்திருந்து வாழ்க்கை நடத்துங் காலத்தில் வெள்ளவத்தையில் ஒரு அன்பர் தம் இல்லத்தில் சுவாமிகள் தங்கியிருக்கிறார் என்னும் நற்செய்தியையெனது நாயகர் வந்து கூறினார். உடனே யான் சுவாமிகளைப் பார்க்க வேணும், சிறு வயதிலே அவர்களைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்," என்று சொன்னேன். அதற்கு அவர் வெள்ளவத்தையில் சுவாமிகள் தங்கி நிற்கும் இல்லத்திலிருந்து உடனே புறப்படுவதாகச் சொன்னார்கள். இப்போது எங்கு சென்றாரோ தெரியாது என்றார். ஆனாலும் அன்று இரவு முழுவதும் சுவாமிகளை யெப்படி நான் காண்பது என்ற சிந்தனையால் நித்திரையுமின்றி இரவைக் கழித்தேன்.

அடுத்த நாட் காலையில் அன்பர் ஒருவர் வந்து சுவாமிகள் வெள்ளவத்தைக் கடற்கரையிலிற்றிகின்றார். இராஜசிங்க வீதிவழியாற் சென்று கடற்கரைக்குப் போனால் சுவாமிகளைக் காணலாம் என்று கூறினார். உடனே நாங்கள் இருவரும் புறப்பட்டு மனோவேகத்திலும் அதிவேகமாகச் சென்று கடற்கரையை அடைந்தோம்.

காலை இளங்கதிர் தன் சிவந்த கிரணங்களைப் பரப்பிச் சகல ஆன்மராசிகளதும் உள்ளத் தாமரையை மலர்த்துகின்றான். அஞ்ஞானமாகிய இருள் புறங்காட்டியோடுகின்றது. அந்த ஒளிப் பிழம்பின் மத்தியில் தோன்றும் ஞான சூரியன் போன்று சுவாமிகள் தரிசனம் கிடைத்தது. பால்போன்று வெளுத்த குஞ்சியும் இளங்கதிரின் ஒளி படுதலால் வெள்ளிக்கம்பி போன்று மார்பிற் புரளும் தாடியும் வெண்துகிலாடையும் கம்பீரமான தோற்றமும் பொலிந்து விளங்கும் அருட்திருவருவைக் கண்ணுற்றேன். கண்டதும் இன்றைக்கேயான் செய்த தவப்பயன் கிடைத்தது. இது அற்புதமோ, முருகன் திருவருளோ! யான் செய்த புண்ணியத்தின் பெறுபேறா! என அதிசயித்தேன். என் மனமானது ஒருநிலைப்பட்டு அத்திருவருவில் லயமாகியது.

சுவாமிகள் என்மேல் அருட் திருநோக்கம் பாலித்து, "ஒன்றுக்கும் அஞ்சாதே மனத்தையித்துடன் இரு. திருவருள் உன்னைக் காக்கும்; உன் கடமையைச் சரிவரச் செய். உன் செய்கைகளின் பயனை எதிர்பார்க்காதே. உன்னுள்ளிருக்கும் தெய்வம் வழிகாட்டும். இங்கே பார்! விடியற் புறத்தில்குருவிகள் காகங்கள் எல்லாம் எழுந்து ஆரவாரஞ் செய்து எங்களை யெல்லாம் துயில் எழுப்புகின்றன. இந்தக் குருவிகள் காகங்கள் எல்லாம் எங்களைத் துயிலெழுப்பி யெங்களுக்கு நன்மை செய்கின்றன வென்று சொல்லி நாங்கள் காலையில் அவைகளையழைத்து, 'நீங்கள் எங்களை யெழுப்பி யெங்களுக்கு நன்மை செய்தீர்கள்,' என்று சொல்லி அவைகளுக்கு உணவு கொடுக்கின்றோமோ? அவைகளும் தங்கள் தொழிலைச் செய்கின்றன. நாழும் நமது வேலையில் செல்லுகின்றோம். அது போல நீயும் உன் வேலையைச் செய்து கொண்டு சும்மா இரு," என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

குருநாதன் அன்று தந்த உபதேசமே இன்றும் என்னை வழிநடத்துகின்றது. சுவாமிகள் அநுபூதி கொடுத்தபின் திரும்பி வீடுவந்து சேர்ந்தோம். அடுத்த நாட்காலையில் சுவாமிகள் அன்பர் ஒருவருடன் எங்கள் இல்லத்திற்கு எழுந்தருளினார். அப்போது அயல் வீடுகளிலிருந்தும் பல அன்பர்கள் வந்து சுவாமிகளைத் தரிசித்தனர்.

அவர்களில் ஒருவர் புத்திரப்பேற்றை விரும்புகவாயினும், மூன்று வருஷங்களுக்கு ஒரு பொல்லாப்புமில்லை. கடவுள் உனக்குத் தேவையானால் செய்வார்," என்ற உபதேசத்தையே அறிவுறுத்தினார்.

டுக்கு, அன்னாரின் சுகவீன முற்றிருந்த குழந்தையைப் பார்க்கச் சென்றிருந்தேன். அவர்கள் அந்தக் குழந்தையில் அளவிறந்த ஆசை வைத்திருந்தார்கள். அது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. நான் உடனே திரும்பி விட்டேன், " என்று கூறியருளி, அன்னாரைப் பிள்ளைக்காக ஆசைப்படவேண்டாமென்பதைச் சொல்லாமற் சொல்லியனுப்பினார். இன்னும் அங்குவந்த பலருக்கும் அவர் மனோநிலைக்கேற்ற உபதேசங்களைச் செய்தனுப்பினார்.

அந்நாட்தொடக்கம் சுவாமிகள் கொழும்புக்கு வரும் வேளைகளில் எமது இல்லத்துக்கும் எழுந்தருளி அருளுபதேசங்கள் செய்து போகும் வழக்கமுடையவராயினார். இக்காலங்களில் சுவாமிகள் செய்த உபதேசங்கள் பல. அந்தக் காலங்களில் எனது அறியாமை காரணமாக அவற்றைக் குறித்து வைக்கத் தவறிவிட்டேன். ஆயினும் எனது ஞாபகத்தில் இருப்பவற்றை மட்டும் இங்கு எழுதுகின்றேன்.

ஒரு முறை நாங்கள் இந்தியாவுக்கு யாத்திரை செய்யவேண்டுமென்னும் நோக்கத்துடன் சுவாமிகளைச் சென்று தரிசித்தோம். அப்போது சுவாமிகள் இந்திய யாத்திரையை விட்டு விட்டு வாருங்கள் நாங்கள் எங்கேயாவது போய்ப் பத்து நாளைக்கு நிற்போம் என்றார். நாங்கள் அன்று சாயந்தரமே புறப்பட்டுச் சுவாமிகளுடன் சென்றோம். ஏதோ போவோம். வசதியான இடத்தில் தங்குவோம் என்று சுவாமிகள் சொல்லிக் கொண்டு வந்தார்கள். போகும் வழியில் இரத்தினபுரியிலுள்ள ஒரு அன்பர் வீட்டில் பத்து நிமிஷம் வரை தங்கினோம். அவ்விடத்தில் சுவாமிகள் தேநீருந்தியபின் தாமதிக்காமல் விரைவில் புறப்படப்பணித்தருளினார். அங்கிருந்து நேரே பெலிகுல்லோயா என்னுமிடத்திற்குச் சென்றோம். அங்கே அக்காலத்திலிருந்த ஓவசியர் ஒருவர் எங்களுக்கு ஆகவேண்டிய வசதிகளைச் செய்து உபசரித்தனர். நாங்கள் யாவரும் அங்குள்ள கிராமச்சங்கக் கட்டிடத்தில் இருந்தோம். அவ்விடத்தில் கொழும்பு பலாங்கொடை இரத்தினபுரி முதலிய இடங்களிலிருந்தும் பல அன்பர்கள் வந்து கூடினர்.

அவ்விடத்தில் காலை மாலை சிவபுராணம் தேவார திருவாசகம் ஓதுவதிலும் எஞ்சிய நேரங்கள் சுவாமிகளின் அறிவுரைகளைக் கேட்பதிலுமாகக் கழிந்தன. நான் வெள்ளிக்கிழமை விரதமிருப்பதுண்டு. அத்தினத்தில் எங்கள் இல்லத்தில் முருகன் திருவருவை மலர்களால் அருச்சித்து வணங்கிய பின்பே உணவருந்துவேன். அன்று யான் சுவாமிகளுடைய திருப்பாதங்களில் மலர் தூவி வணங்கலாம். ஆனால் அடியார்பலரும் சூழ்ந்திருக்கின்றார்கள். எப்படியான சுவாமிகளுடைய திருப்பாதங்களில் மலரிட்டு வணங்குவது எதுக்கும் மலர்களைப் பறிப்போம். வசதியில்லா விட்டால் சுவாமிகளைத் தியானித்து ஓரிடத்தில் இட்டு வணங்குவோம் என நினைத்துக் கொண்டு மலர்களைப் பறித்துக் கொண்டு வந்தேன். சுவாமிகள் அங்குத் தனியாக நின்றனர். திருவருளின் செயலை வியந்து என் வழிபாட்டை நிறைவேற்றினேன்.

அங்கு நின்ற பத்து நாட்களும் அடியார் கூட்டத்துடன் ஆனந்தமாகக் கழிந்தன. அங்கு வந்த அடியார்களுக்கெல்லாம் அவரவர் தகுதிக் கேற்ப உபதேசங்களைச் செய்தனர்.

சுவாமிகள் இங்குவந்து பத்து நாட்களாய் விட்டன. நாம் இனிமேல் கொழும்புக்குப் போவோம் என்று பணித்தனர். உடனே நாங்கள் யாவரும் புறப்பட்டுக் கொழும்பு வந்து சேர்ந்தோம்.

பலவித இன்னல்களாலும் மன நிம்மதியற்று வாழ்க்கை நடத்திய எனக்கு இந்த யாத்திரையானது மன அமைதியை மனச்சந்தோஷத்தை மனத்தையித்தை மன ஒருமைப்பாட்டையெல்லாம் கொடுத்தது என்பதை யான் நன்குணர்ந்தேன். எவ்வித கஷ்டங்களையும் தாங்கி அசையாமல் நிற்கத் தகுந்த ஸ்திரபுத்தியையும் எனக்குக் கொடுத்தது.

அக்காலங்களில் சுவாமிகள் அடிக்கடி கொழும்புக்கு வருவதுண்டு. வரும்பொழுதெல்லாம் சுவாமிகள் எமது இல்லத்திற்கும் எழுந்தருளும் பெறுபேறு எமக்கும் கிடைத்தது. அச்சமயங்களிலெல்லாம் சுவாமிகள் எமக்குத் தந்த அறிவுரைகளும் அருட்பிரசாதங்களும் அவற்றுள்ளும் விசேஷமானவைகளாக எமது ஞாபகத்தில் மட்டும் இங்கே உள்ளவற்றைக் குறிப்பிடுகிறேன்.

"யார் என்ன தீமை செய்தாலும் செய்யட்டும். ஒன்றுக்கும் அஞ்சாதே. மற்றவர்கள் உனக்கு ஒரு தீமையும் செய்யமுடியாது- தீமையும் நன்மையும் நீ செய்த வினைப்பயன்களே- நீ யொருவருக்கும் தேடி வினை செய்யாதே - நீ செய்வனவற்றைச் சிவ தொண்டு என்று நினைத்துக் கொண்டு செய் - நீ சும்மா இரு. காலையும் மாலையும் கடவுளைத் தரிசிப்பது உனக்கு ஒரு பொல்லாப்புமில்லை. கடவுள் உனக்குத் தேவையானால் செய்வார்," என்ற உபதேசத்தையே அறிவுறுத்தினார்.

(8ஆம் பக்கம் பார்க்க)

இந்துக் குரல் HINDU VOICE

பங்குனி - சித்திரை 1998

திருவாசகம் என்னும் தேன்

நற்சிந்தனை என்னும் நல்லமுதம்

பங்குனித் திங்களில் இறையடி சேர்ந்த எம் குருநாதராகிய யோகசுவாமிகளது திருப்பாதங்களில் இம்முறை வெளிவரும் இந்துக் குரலை சமர்ப்பித்து வணங்குகிறோம்.

கருணைக்கடலாகிய பரம்பொருளாம் எல்லாம் வல்ல இறைவனுடைய திருநாமங்களைப் பற்பல விதங்களில் போற்றி வருவது சைவசமயம். எந்த மாதத்தை எடுத்தாலும் அதிலோர் சிறப்பு. உதாரணமாக கார்த்திகை மாதத்தில் முதல் தேதியே சோமவாரம். இதையடுத்துத் திருக்கார்த்திகைத் தீபம்; மார்சுழி மாதம் என்றாலே, நினைக்கத் தேகம் ஒடுங்குகிறது. இத்தகைய தோர்சமய வழிபாட்டையும் அது போற்றும். இறைவனையும் எத்தனை அழகாகப் பாடியிருக்கின்றார்கள் நம் பெரியோர்கள்; இவைகளில் மணிவாசகப் பெருமானது திருவாசகப் பாடல்கள் தனிச்சிறப்புப் பெற்றவை; பாடல்கள் ஒவ்வொன்றிலும் அடிகளார் தான் நெக்கு நெக்குருகிப் பாடியிருப்பது போல், பாடல்களைப் பயிலும் எம்மனோர்க்கும் நெஞ்சம் உருகி உருகி நிற்கும். ஆனால், சிலருக்கு அன்னாரது திருவாசகங்களிற் சிலபகுதிகள் அதிக உணர்ச்சி தரக்கூடியதாக இருக்கும். அடியேனுக்கு அவ்வாறு உணர்ச்சி தருபவைகளில் ஒன்று திருவெம்பாவை; அதிற் சில சில பாடல்கள் அடியேனது உள்ளத்தை மிகவும் கவர்ந்துள்ளன.

“பாசம் பரஞ்சோதிக் கென்பாய்,” என்று தொடங்கும் பாடலில் வரும், “விண்ணோர்கள் ஏத்துதற்குக் கூசும் மலர்ப்பாதம்,” என்னும் சொற்களைத் திரும்பத் திரும்ப உச்சரித்துக் கொண்டே இருந்தால் தெவிட்டாத பேரின்பத்தை அனுபவிக்கலாம். “முன்னைப் பழம் பொருட்கும் முன்னைப் பழம் பொருளே,” என்று ஆதி அந்தமில்லா இறைவனைப் பாடும் பாடலில், “உன்னைப் பிரானாகப் பெற்ற உன் சீரடியோம்,” என்ற வரிகளைப் பாடும் போது ஏற்படும் மனவமைதி குறிப்பிடத்தக்கது. சிவதொண்டர்களாகவும், தொண்டர்களுக்கு அடியவர்களாகவும் வாழ்வதை விட, இவ்வாழ்வில் வேறொர் பேறு இல்லை, என்பதை இப்பாடல் மிக அழகாக எடுத்துக்காட்டுகிறது.

யாம் உய்ய ஆட்கொண்டருளிய எம் குருநாதர், எமக்களித்துள்ள நற்சிந்தனை என்னும் நல்லமுத மலரிலும், பலவகையாக இறைவன் புகழை விளங்க அளித்துள்ளார்கள். அவற்றுள் எனது உள்ளத்தை வெகுவாகக் கவர்ந்த பாடல்களில் ஒன்று, “ஒன்றெனக் கும்பிடுவாய் மனமே,” என்று தொடங்கும் பாடலாகும். இப்பாடலில் வரும், “உண்டில்லை என்றெவரும் ஓத முடியாததாய் பண்டும் இன்றும், என்றும் இப்படி உள்ளதாய்” என்ற அடியின் கருத்து, “முன்னைப்பழம் பொருட்கும், முன்னைப் பழம்பொருளே, பின்னைப் புதுமைக்கும் போத்தும் அப்பெற்றியனே,” என்ற திருவெம்பாவைப் பாடற் கருத்தோடு ஒத்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

யோகசுவாமிகளது திருவம்மாளைப் பாடல்களிற் சில அடிகள் மணிவாசகரது திருவெம்பாவைப் பாடல் அடிகள் தரும் உணர்ச்சியைப் பெருக்குவது குறிப்பிடத்தக்கது; “அரியனுந் தேடி யறியாத் திருப்பாதம்,” என்ற திருவம்மாளைப் பாடலின் முதல் வரியே திருவெம்பாவைப் பாடல், “மாலறியா நான்முகனும் காணாமலையினை,” என்ற பாடலின் முதல் அடிகளை ஒத்திருப்பது நயக்கற்பாலது; திருவம்மாளைப் பாடலில் வரும், “பேயேனையாண்ட உரிமை நினைந்துருகியுள்ளத்துவகை பொங்க இருவிழியும் நீரிறைப்ப,” என்ற அடிகளும், திருவெம்பாவைப் பாடலில் வரும், “சித்தம் களிகூர நீரொருகால் ஓவாநெடுந்தாரை கண்பனிப்ப,” என்ற அடிகளும், கல்நெஞ்சையும் கனியவைக்கும் திறம் வாய்ந்தவை.

இவ்வாறு பாடல்களில் ஒற்றுமையைக் காண்கின்றோம். வாழ்நாளையே வீணாக்கக் கழியாது, “போற்றி யென் வாழ்முதலாகிய பொருளே,” என்ற நினைவோடு, “சிந்தனை நின்தனக் காக்கி, வந்தனையும் அம்மலர்க்கே யாக்கி,” என்று போற்றப்பட்டது போல, எம் யோகசுவாமிகளின், நற்சிந்தனைப் பாக்களில் துதிக்கப்பட்டதுமாகிய இறைவன் திருவடித்தாமரைகளை இடையறாது சிந்தித்து இவ்வருமையான உலகின்கண் பெறுதற்கரிய மானிடப்பேற்றைப் பெற்ற பயனை அடைந்துய்வோமாக.

நற்சிந்தனை

மலரடி போற்றிடத் தா நல்வரம்

1. என்னை யென்னா லெனக்கறி வித்தவன் தென்னை மாப்பனை சேரும்நல் லூருளான் அன்னை தன்னினும் மேம்படு மன்புளான் தன்னை நாடினன் தந்தன னோர்வரம்
2. மதியி லேரவி வைத்திடும் மாதவர் துதிசெய் தூய மலரடி யென்னுளம் பதிய வைத்திடும் பாக்கியம் யான்பெற மதியை வேண்டினேன் தந்தரு ளிவ்வரம்
3. இருவி னைக ளெனைக் கண்டா லஞ்சவும் வருவி னைகளில் வையத்திற் கெஞ்சவும் குருப ரனுடன் கூடிச் சிறக்கவும் மருவு பாவம் மறக்கவுந் தாவரம்
4. அதுவி துவென்றவ வையெல்லாங் கண்டாருக் கதுவி துவமாய் நின்ற பரம்பொருள் பொதுவி னில்நடங் கண்டு களிக்கவுன் புதும லரடி போற்றிடத் தாவரம்
5. ஆதா ரத்தால் நிராதாரஞ் சென்றுயான் பேதா பேதங்கள் காணாப் பெருமையை வேதாக மத்தில் விளங்கும் விமலனே நாதா நீதா எனக்கிந்த நல்வரம்

NATCHINTANAI

GRANT ME THIS BOON

1. By myself He made me know myself, He who at Nallur doth dwell
Where coconut, palmyrah and mango trees abound
He is more loving even than a mother.
I came to Him and He vouchsafed to me a boon.
2. That I may gain the happiness of planting in my heart
The pure and holy lotus feet that great ascetics praise,
Who the sun with the moon can make to join
I have asked for understanding - please grace me with this boon!
3. That united with the supreme Guru I may shine as one,
Making both good and evil deeds at sight of me afraid
And all deeds yet to come, are my beggars on this earth,
Shrouding in oblivion all sin that has accrued - grant me this boon!
4. That I may enjoy the vision of the dance within the hall.
And praise the tender lotus feet of the Entity Supreme,
Which for those, who everything as 'this' or 'that' behold
Stands for each one as 'this' or 'that' - grant me this boon!
5. O Lord! O Purest One, Who in the Vedas and Agamas doth shine!
Grant me this great boon - that I may win the exalted state,
Where, having reached the Supportless by means of a support,
Neither sameness nor diversity are seen. Grant me this boon!

LOOK WITHIN

SUSUNAGA WEERAPERUMA

One of the lamentable features of Sri Lankan social life is the importance given to racial, religious and other distinctions. People are seldom valued on their own merits. The label of a particular race or caste or religion is pasted on you from birth. These separative factors obstruct the communion between persons in society. Now, in such a basically corrupt society Yoga Swami stood alone. He was one of those rare individuals who brushed aside these wicked man-made divisions. Why was his admirers drawn from almost every group in that society? It was surely because of the universal recognition that his compassion was so pure that it encompasses everyone. In this sense Yoga Swami was not a typical Sri Lankan, although born in Sri Lanka, he was not of Sri Lanka.

Unfortunately, we do not have a foolproof yard-stick with which to find out whether another has really seen God. It is of course quite easy to deceive oneself into thinking that one has seen God or attained liberation. Nevertheless, contradictory though it may seem, one experiences a certain unmistakable feeling of certainty of the presence of God whether one is within the physical proximity of a genuine man of God such as Yoga Swami. There is the experience of an indescribable presence although one may not have seen God oneself. I have had this experience in the presence of two remarkable men, namely Yoga Swami and J. Krishnamurti.

Now what is this special sense? This faculty does not depend for its existence on the degree of the emotional piety of the experiencer. It is not even related to the ability or inability to perform miracles by the sage in question. What then is this special avenue of knowing? One notices in a truly enlightened being that dimension of non-duality. He does not feel a sense of otherness in relation to nature, the universe and other human beings. In the presence of a liberated being one experiences, if one is sensitive, a certain consciousness that is all-pervading, all embracing and non exclusive. One also notices the absence of that struggle to bewcome something that one is not.

Because Yoga Swami's consciousness was so expansive he was able, if he really cared, to read, the thoughts of others and communicate in a medium other than the spoken word. Then again one felt that he was not separate from all the objects and persons that surround him. The trees and the stones and all the material and non-material things in the universe were not separate from him. He was in fact a part of them. The sensation that one felt in his presence is difficult to put into words. Suffice it to record that one's consciousness in his presence was awakened to a brightened degree.

Apart from this obvious lack of a sense of 'otherness' that one immediately noticed when in his presence, several other matters are worth nothing. He seemed remarkably relaxed all the time. There was no element of strain. Now and again he would admonish a devotee or laugh like a child when someone cracked a joke or lapse into long periods of silence. All these seemingly outward disturbances may be likened to the soft ripples on the waters of a lake that returns to its original serenity soon afterwards. That serenity or peace or bliss may be likened to awareness or pure consciousness.

Yoga Swami dissuaded persons from adorning him as a sacred object on an altar. What was more important for him was that we should sincerely, lookwithin ourselves. "Look within, were words that he frequently uttered. What does looking within involve? It involves the honest uncovering of those hidden conflicts in the unconscious that stand in the way of pure consciousness. It involves the silent and passive conservation of all one's fears, longings, hopes, aspirations, joys, frustrations and the like so that there are no hidden corners in the mind

any more. Real meditation is no other than the silent discovery of oneself. One has to watch the various tricks that the mind likes to play. Through the perception of these tricks one begins to dissolve those prejudices and deceptions that obstruct clarity. With the cleaning of the mind and the heart there is pure consciousness. One is then qualified to receive something which according to the sages is indescribable but which may nevertheless be named as Grace of God.

"Meditation is not thinking of anything; It is remaining SUMMA."

யோக சுவாமி....

(முதலாம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

சிவபுராண பாராயணத்தை இலங்கை முற்றும் பரவச் செய்து சைவசமயத்துக்குப் புதியதோர் மலர்ச்சியைச் சுவாமிகள் கொடுத்தார்கள். சைவசமய உண்மைகள் எங்கள் உள்ளங்களில் நன்கு பதிகின்றன. தியானத்தில் இவ்வண்மைகளை உணர்வதற்கு முயல்கின்றோம். இவைகளையெல்லாம் நித்திய சிவ புராண பாராயணத்தாற் பெறுகின்றோம். தொடர்ந்து பாராயணம் செய்து நாள்தோறும் சற்றுநேரம் தியானித்து வருபவர் எவரும் இதை நன்கு காணலாம்.

கொழும்புத்துறை ஆசிரமத்தில் நாள்தோறும் சுவாமிகளுடன் கூடியிருந்து சிவபுராணம் ஒதுவது வழக்கமாய் வந்தது. சிவதொண்டன் நிலையங்களிலே மாசயாகங்களிலும், கால்கோள் விழா, திருவடி பூசை, திருவாதிரை, குருபூசை, சிவராத்திரி ஆகிய விசேட தின வைபவங்களிலும், காலத்துக்குக்காலம் நடைபெறும் பாதயாத்திரைகளிலும் சிவபுராண பாராயணம் முக்கிய அம்சமாய்க் கைக்கொள்ளும்படி சுவாமிகள் ஆக்கி விட்டார்கள். ஆயிரக்கணக்கானோர் இவைகளிற் பக்தி பரவசத்துடன் கலந்து கொள்கின்றனர்.

சிவபுராண பாராயணம் சுவாமிகளால் வளர்த்து வரப்பட்ட மிகப் பெரும் சைவசமயச் சாதனையாகும். கற்றோரும் கல்லாதோரும் இளைஞரும் முதியோரும் பக்திபரவசத்துடன் கலந்து பெரும்பயன் பெறுகின்றனர். நாள்தோறும் இரண்டு சிவதொண்டன் நிலையங்களிலும் மாலையில் நடக்கும் திருவடி பூசையின் பின் நடக்கும் திருமுறை நற்சிந்தனைப் பாராயணத்தின் முக்கிய அம்சமாகச் சிவபுராணம் கூட்டுப் பிரார்த்தனையாக் கொள்ளப்படுகின்றது. சுவாமிகளுடைய தோன்றாத்துணையாம் சாந்தித்தியத்தால் சுவாமிகள் முன்னிலையில் நடந்து வருவது போலவே இருக்கிறது. இக்காலங்களில் சுவாமிகள் எங்களுடன் கலந்திருக்கிறார்களென்பது உணரப்படுகின்றது. "நீயே நானென்றுரைத்தானெங்கள் குருநாதன்" என்னும் உண்மை அனுபவிக்கப்படுகிறது. இவ்வண்மையானது சிறுகச் சிறுக அனுபவித்து முற்றாயனுபவிப்பதைப் பெறுவதே திருவடி வழிபாட்டாலும் சிவபுராண பாராயணத்தாலும் யாம் பெறும் பேறாகும். இதற்குமேற் பேறில்லை.

"நமச்சி வாயவாழ்க; நாதன்றாள் வாழ்க"

நான் பெற்ற....

(6ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

சுவாமிகளின் உபதேசங்களை நினைத்து நினைத்து இயன்றவரையும் என் உள்ளத்திலிருந்தி நடந்து வந்தேன். ஆனாலும் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் சுவாமிகளின் கட்டளையையும் பொருட்படுத்தாது அளவு கடந்த ஆத்திரத்தினாலும் கோபத்தினாலும் சில பல அபசாரமான வார்த்தைகளைப் பேசினேன். "யார் எது சொல்லினும் எது செய்யினும் நீ சும்மா விரு என்ற குருநாதனின் கட்டளையை மீறி என்ன செய்தேன். இந்தப் பழியை யெப்படி நான் தீர்க்கப் போகிறேன். யாது செய்வேன்? பழி வந்து சூழ்ந்ததே," யென்று கலக்கமுற்றுச் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தேன்.

பகல் இரண்டு மணி நேரம் சுவாமிகள் வந்து காட்சி கொடுத்தார். உள்ளே வந்த சுவாமிகள், "சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்வதால் பிழையொன்று மில்லை- நீ யொன்றுக்கும் பயப்படாதே. நான் உன்னைப் பெலிகுல்லோயாவில் கொண்டுபோய் பத்து நாளாக வைத்து அபிஷேகம் செய்துவிட நீ யென்ன ஈ என்று கொண்டிருக்கிறாய்! ஒன்றுக்கும் பயப்படாதே. தைரியமாயிரு," என்று சொல்லிக் கொண்டே வந்தார்.

சுவாமிகளின் மணி வாக்குகள் என் செவியில் பட்டதும் யானடைந்த சந்தோஷத்தை இங்கு எழுத்தினால் வருணிக்க முடியாதென்பது சொல்லாமலே யமையும்.

YOGA SWAMI - OUR GURUNATHAN

SIVATHONDAN

The fundamental aim of all religions is the realisation of Truth. This is a matter of direct experience in which neither the mind nor the intellect nor any human faculty is involved. It is a question of being. There is only one reality which is God or 'That' (Tat) so that realisation of Truth means being aware that you are one with God or that you are 'That' - *Tat Twam Asi*. This is the meaning of 'Know thyself.' He who knows himself knows everything and is one who has attained liberation while in the human body (jivanmukta). There is nothing left for him to do but to help others to come to the same realisation. Such a person is the true Master (Sat Guru).

Those who have attained this state are exceedingly rare. But one such 'realised Soul' lived in the North of Sri Lanka for over ninety years and left his body in March 1964. He was known as Yoga Swami. He was born in 1872 and received his early education in a Christian Missionary school and either then or later acquired a good knowledge of English.

After leaving school he was employed for some years as a store-keeper in the irrigation department at a place about forty miles from Jaffna. During this time, in his early manhood, he met his Guru Chellappa Swami. Soon afterwards he gave up his job and everything else in order to follow him.

Chellappa Swami was usually to be found in the neighbourhood of Nallur, now a suburb of Jaffna town, but once the capital of the Tamil kings of Jaffna. Close to the Nallur Kandaswami Temple is a large building which housed the massive Chariot in which the Image of Murugan is drawn round the temple during the annual festival.

This was Chellappa Swami's favourite haunt and the place where he imparted most of his teachings to his disciples. He did not do any thing but wandered about as he pleased, clothed in rags and begging for food. Most of the people thought that he was mad, for he would often throw stones at those who tried to approach him and abuse them in harsh language. Only very few had the purity of mind and heart and understanding to perceive his true greatness and to detect the unlimited wealth that he had in his power to bestow.

Yoga Swami was one of the lucky few. Even he was chastised and driven out many a time but he withstood all these because of his thirst for realising the Truth.

It would appear that Yoga Swami was with his Guru only for a few years. At a certain point of time he was driven out and told to "stand on his own legs." There is also a story that when he came to visit Chellappa Swami in the final stages of his last illness, the latter would not allow him to enter the hut in which he was lying, but shouted from within, "Stand out side and see."

During the years immediately before and after Chellappa Swami's Mahasamadhi, Yoga Swami was living under a tree at Columbuturai on the outskirts of Jaffna town. At this time he appears to have been practising severe austerities and in his outward behaviour he seemed to have followed the example of his master, for he would drive away those who tried to approach him.

But gradually, as more and more devotees gathered round him, his austere demeanour relaxed and he was eventually persuaded to occupy a small hut in the garde of the house near the tree under which he had been living. This remained his "base" for the rest of his life.

To this ashram, devotees would flock with all their problems usually in the early hours of the morning or in the evenings.

Since majority of his followers were Hindus, his teachings were expressed mainly in Hindu terms, but he himself was beyond all distinctions of religion.

Buddhists, Christians, Muslims and agnostics would come to him for help and guidance, for he had reached the summit to which philosophies and religions are merely paths. Like a good doctor he knew what was best for each of his 'patients' and altered his prescriptions accordingly. His teachings embraced all the Yogas and at the same time lay beyond all of them.

Nearly all his devotees were householders and engaged in some employment or other, he rarely advised them to retire from their employment. People would often come and say that they would like to give up their jobs in order to be able to devote more time to spiritual practices, but he did not usually encourage them to do this, since for him the whole of a man's life had to be made a spiritual practice and he would not admit any division of human activity into holy and unholy.

To most of those who came to see him, he would end by saying, "Now go and do your work." He laid great emphasis on work and work for work's sake only. This is Karma Yoga and Swami would say that like Sivadyanam this was one of the 'medicines' that in one form or another, he most frequently administered. He did not give lectures as such and never conducted classes. His teachings were given spontaneously as it came to his devotees. Most of what he said was usually intended for one particular devotee though others present would of course also profit from it.

He untiringly tried to raise his followers to the understanding, that Truth lies beyond all forms. Throughout his life he also did his best in many different ways to encourage and revive the proper observance of traditional practices and every evening at dusk, a lamp symbolising the sacred fire would be lit in his hut and the Sivapuranam sung in his presence.

As his followers became more and more numerous, he gave them work to do and encouraged them to translate into Tamil a few writings in Sanskrit or English that he considered important. In 1935, he made them to start the monthly paper, devoted exclusively to religious subjects. In every issue would appear one of his songs. These songs to which he gave the name, "Natchintanai - Good Thoughts," flowed from him spontaneously. In 1953 he sanctioned at the desire of some of his followers the establishment of a place in Jaffna town where they were able to practise meditation, sing devotional songs, hold classes in religion and philosophy and generally carry on any activity useful for spiritual growth.

The name which he gave to the paper, to the institution and to the organisation which controlled it was *Sivathondan*. Siva is God and Thondan has the meaning of servant and also that of a devotee so that the word *Sivathondan* signifies a devoted servant of God or one whose service is devoted to God - that is one who does everything that he has to do for God and not for himself.

Everything is God's work and in one sense everyone, everybeing is doing Sivathondan; but man has won the unique privilege of being able to do it consciously.

To make use of this rare opportunity is the best and easiest way open to him in this age of purifying himself, subjugating his ego and attaining thereby that unalloyed happiness which

HE MADE THE SCRIPTURES TRUE

A THONDAN FROM CANADA

He gave understanding to the ignorant, light to those in darkness, joy and peace to those in sorrow or in pain. He filled with courage and hope those who went to him and healed their sufferings both of body and mind. Everybody received the gift he asked of him, some sooner than others. No sincere prayer for spiritual enlightenment or peace of mind and spirit, for the good things of the world, or the riddance of evils and difficulties, ever went unanswered in that presence.

All went to him - people of eminence as well as people of no status at all. Sinners and saints, men of all religious persuasions - all prostrated before him and drew life and inspiration from him. He was a meeting ground for them all. For he reminded them all of their Eternal Self and demanded only that they should live according to their own conviction, according to the light within them. "Let your Higher Self direct you; Why are you afraid to speak out the truth?" he would thunder. People, the most learned and mighty in the land trembled and listened with adoration to the words that fell from those lips.

He had been in his youth, only a storekeeper of not much importance in a backward irrigation office. His formal education had been very scanty. But he had started on his spiritual journey very early in life. He seems to have learnt by heart during the leisure hours of this period large portions of the Shastras and Stotratas, the philosophical writings of men of realisation and the hymns of the twelve Thirumurais. He was abstemious in his diet, devoting most of his time to thinking and meditation on spiritual matters and leading a very strict and pure Brahmacharya life. It was about this time that he became a disciple of the Great Gnani, popularly called 'Mad Chellappah' who lived at Nallur a mile from his own native place of Columbuturai. A number of other young spiritual aspirants from Columbuturai also used to go to the sage. In his exacting discipline, this spiritual Master was as merciless to his students as he was to himself. For example on one occasion he set about cooking with punctilious care, scrupulously washing all the clay vessels and taking endless trouble in the preparation of the meal and then when everything was boiling and nearing a most appetizing completion, he suddenly smashed the pots and dashed away leaving the students hungry and agape to digest whatever they could of the philosophical lesson. He would rave and rant at them often in obscene language, interspersed with words which only those who had ears to hear could catch and understand. So searching were the great Teacher's words that sometimes his disciples writhed and wriggled like a worms on a bed of live embers. It was on one such occasion of his Master's outburst that he was greatly perturbed and he left; he walked and walked without stopping till he reached Kilinochchi - a distance of forty miles from Nallur. Despite all this, the students found in their Master's holy presence - as many more were to find later in that of his great disciple - all the dross of ignorance burnt away and all their doubts dispelled. Sometimes Chellappah Swamy would go abegging and it is said that he once remained for hours at a certain shop-keepers door to get just one cent in spite of the impatience of his disciple who was accompanying him. Great was his joy when he received the one cent coin! Sometime later when this disciple had set out on a solitary pilgrimage to Kataragama, the Teacher told people that he was dead. And sure enough when returned, the disciple said that he found himself a different and new being. When the Master passed away, it appeared that this disciple too would be taking a mad man's course. He remained day in and day out in sun and rain on a huge protruding root of an Illupai tree and when the people tried to approach him he would hurl stones at them.

Then, it seems he changed. He agreed to stay in a Nucleonam Foundation by and allowed people to go to him. There they saw the Lord of Self Sacrifice, the Lord of Compassion, the Thiagaraja Moorthy of the sacred scriptures, descend among men. The perpetual

uninterrupted vision of the Lord, the glory of the Self was allowed to be disturbed by the intrusions of men of lowly nature in order to help them to shed their petty selves and become merged in the Great Self. People's every day difficulties were solved for them, so that they could devote their attention to dwelling on their true nature. His words of counsel seemed to come not from the lower regions of the labouring mind but from some higher realm of repose where situations were seen in their entirety. From ridding a gentleman of a nest of cobras which pestered him and finding a lost cow for another, he would give advice and guidance on the important problems of the day to the highest in the land. He saw the whole of a man and knew his needs before he spoke to him. There was nothing in the innermost recess of the heart that could be hidden from him. And people called him Yogaswamy and flocked to him in great numbers - some to be relieved of the worldly difficulties, some for the fulfilment of their fair and just desires and some to assuage their spiritual thirst. Thus bhoga - worldly goods (siddhis) sought after by devotees were given to them to help them in the pacification of their mind (laya) and its union (Yoga) with the Higher Self. In the same manner the quest after Truth and Liberation was also granted to each person according to his special ability and aptitude. Some were directed to read the scriptures and books, some others to sit down, close their eyes (or even to stand) and meditate and some others to sing and pray. Sometimes, it appeared when people were overdoing one sadhana, inquiry, meditation or devotion, they would be told to practise other means. Everyone was helped at his own level to be drawn towards the Higher Self. Some people were asked to go to the temple while some others were discouraged from doing so. Sometimes contradictory injunctions might be given to different people.

But none who went to him could ever remain the same. The Divine Fire consumed them and transformed them all. None in that holy atmosphere could fail to remember his Higher Self - though when a man departed, the veil might fall over him again and darkness might once more encompass him. But what he saw and heard in that great presence, every word and every act would remain indelibly impressed on him, to sustain him and bring forth in him a new vision and a new life - imperceptibly in those full of worldly desires but in a more pronounced and explicit manner in those of finer nature, less burdened with the weight of gross desires. "You are the Eternal Spirit, the one without beginning or end, the Seer and Seen, the witness," he would declare. At the same time he would insist on and himself, set the example in devotion and worship. "Whatever powers may come your way, do not give up the path of devotion or treat lightly true devotees." This injunction appears several times in the hymns which frequently flowed spontaneously from him. When people fell prostrate and worshipped him, he would ask them the question - "Whom have you worshipped now?" and then answer, "You have worshipped yourself." He would sometimes pose the riddle, "What is the one thing God cannot do?" and the reply, "He can never part form us."

More than every thing that one got in his presence, was the gift of everlasting Diksha, the destruction of ignorance and the granting of a truer vision of life.

Thus, he continued for several decades his mission of proclaiming to man his true nature, "Tat twam asi. Aham Brahmasmi." He presented two sovereign methods for the realisation of this supreme state of bliss - Sivadhyanam and Sivathondu. Sivadhyanam being the conscious direction of one's thought towards the Higher Self and Sivathondu being the dedication of oneself to any manner of work however humble, which would help to keep one in the constant awareness of the Higher Self.

THE WAY OF LIFE

“அவனன்றி அணுவும் அசையாது”

"Without Him even an atom will not move"

Swami's holy influence on us at every contact with him strengthened in us the faith that *God is always with us*. For us to remain unshaken in this faith we have to make our own efforts in the form of worship and meditation. After every time we met Swami we came and mixed with all his other devotees. Most people have good qualities as well as bad. We find in many the evil qualities of lying, disbelief or vanity prominent and yet they seem to be materially well off, as if helped by these qualities. When we mix in such surroundings the good qualities of love, truthfulness, faith in God and the like recede into the background. Of course we make pious determinations to cultivate these qualities, when we are under the influence of Swami or his Natchintanai. Swami has been often giving us the precept that we should unremittingly be in *Sivadhyanam*. This precept comes in several Natchintanais. It is the *dhyanam* that is prescribed to ward off the evil influence coming from the environment. Of course *Sadhusangam* is the ideal surrounding that can give us spiritual growth.

Because of our weakness, remaining in unremitting *Sivadhyanam*, seems to be impossible. Real religious life consists in being in this *dhyanam* unremittingly and it is quite possible for every one. Great ones have said that it will be easy by practice and that every one should make efforts to be in it. We wrongly believe that repeating the name of Siva, or holding before us a mental image of Siva or reviewing in our minds songs giving the qualities of Siva, constitute *Sivadhyanam*. These by themselves do not form *Sivadhyanam* though they are aids. The question arises, "What is meant by the statement that we should be always in *Sivadhyanam*? How can we attend both to *Sivadhyanam* and our worldly duties?" We may do any work, yet we can be in unremitting *Sivadhyanam*, if we always have the awareness that God is directing all our thoughts, words and deeds. Thus we must be always aware that:

“அவனன்றி அணுவும் அசையாது”

"Without Him even an atom will not move."

Great Sages have lived always with this awareness and declared this as a very important truth. In their foot-steps, Tayumanavar and our Swami have also each given a song of immense value on the very great power of this utterance of Sages. These simple words can be easily remembered during our worldly activities; this stands out as a very great aid to *Sivadhyanam*.

It is when we are beset with difficulties in the form of illness or calamities that we turn our minds to God. At other times we '*think of living in a small way*.' When we repeat these words the mind, afflicted with cares and sorrows calms down and these vanish. The following Natchintanai declares that the repetition has such powers. It says that if we implant this in our heart we would not wander in the ways of desires, nor would we be afflicted by cares and desires. Thus, this is a mantra that gives protection to us:

“ 'அவனன்றி அணுவும் அசையாது,' எனும்
சிவனடியாரின் திவ்விய வாக்கை
எவர்களேனும் இதயத்தில் இருத்தினால்
புவனத்தாசை புகார் பொறிகலங்கார்
ஓதுக அது நாம் 'ஓம்' தத்தம் ஓம். ”

This is described here by Swami as

"Godly saying of Sages,"

and it is given, to be meditated upon with the very sacred Mahavakya

"Aum Tat Sat Aum."

'Implanting in the heart,' implies that we are to meditate on the words so that we may have always a feeling that all our thoughts, words and deeds are being directed by God.

The prose Natchintanai is of very great value as meditation. The Natchintanai beginning with, "We are the Servants of Siva (நாங்கள் சிவனடியார்) gives the meaning that-

“அனைத்துஞ் சிவன் செயல்”

"All is Siva's actions."

“அவனன்றி அணுவும் அசையாது,”

"Without Him even an atom will not move."

The same truth is thus stated with emphasis in the two sentences. In the first it is positively stated; in the second it is negatively stated. Meditating on this Natchintanai we are to concentrate mostly on this part of the text. By this we can develop the quality of looking at success or failure with equanimity. "There is nothing that we lose and there is nothing that we gain," because all come to us as directed by God. The same meditation leads us to develop desirelessness and deathlessness by total identification with the Atma and viewing ourselves as being different from the body.

I happened to recount to another devotee at the annual *Pathayathirai* that this saying of Sages occupies a very important place in Swami's precepts - being the central theme in two important Natchintanai - one a song and the other a prose. The devotee told me that the saying comes in still another song also given by Swami. This remained an unpublished Natchintanai.

“சொன்னத்தைச் சொல்லி துடிக்கும் அன்பர்க்கு
என்னத்தைச் சொல்லி முறையிடுவேன் பராபரமே.
என்னத்தன் எம்மை இட்டுக்கொண்டான் என்றாலும்
சின்னத்தனமாய்த் திரிய நினைக்கிறான் பராபரமே.
கல்லொத்த சிந்தையனோ கவனந்தான் இல்லானோ
நில்லொத்த தென்றால்நிற்க அறியான் பராபரமே.
'அவனன்றி அணுவும் அசையாது,' என்றார் பெரியோர்
இவனோ இதன் பொருள் எண்ணான் பராபரமே.
பொன்னின் குடத்துக்குப் பொட்டிவென்று
எண்ணி இவனும் இடர்கொள்வான் பராபரமே.”

"For the devotee who repeats songs and writhes (in acute pains) A Supreme One, what appeal can I on his behalf make to correct his defects?

To him I tell, 'The Lord has under his protection taken us.' Yet thinks he of living his life in a small way, O Supreme One.

In his heart of stone; is he lacking in carelessness?

O Supreme One, I tell him to stand in accord, he does not know to do so.

'Without Him even an atom will not move,' so declared the Sages

He will not meditate the meaning of this declaration O Supreme One

Desires he to decorate the golden rose by applying a mark on it

O Supreme One, he pines in vain as a result of this desire."

This is the wonderful song of very rare poetic beauty in very simple Tamil.

(It is said that Swami himself wrote this Natchintanai in his devotee's book).

JAFFNA JYOTHI - LIGHT OF JAFFNA

SRIMAT SWAMI ASANGANANDAJI MAHARAJ

(Swami Asanganandaji Maharaj was the Swami-in-Charge of the Ramakrishna Mission in Colombo. This article was found in a sheaf of letters belonging to late Dr T. Nallainathan - a devotee of Yoga Swami, whom he would visit regularly during the holidays, as a student of Royal College from the age of ten).

It was the summer of 1933. Srimath Swami Vipulanandaji Maharaj who had just returned from the Annamalai University after resigning the post of Professor of Tamil to shoulder again the responsibility of the General Manager of the Ramakrishna Mission Educational Institutions in the Island, and I left Batticaloa in the morning and arrived at the Maho Junction Railway Station at about 2pm and had been waiting there expecting the train to come from Colombo to go to Anuradhapura. While both of us had been walking together discussing various topics, all of a sudden Swami Vipulanandaji rushed towards an old Swamiji telling me, "There comes the Venerable Yoga Swamiji." The Revered Yoga Swamiji had a small bundle containing a cloth and a book in his hand. Swami Vipulanandaji prostrated before him who was exceedingly delighted to see him at that place. Then they fell into conversation which continued till we got down at Anuradhpura Station leaving Venerable Yoga Swamiji to continue his journey to Jaffna. Now and then the Venerable Swamiji was singing songs in Tamil while both of them were talking to each other. Suddenly he said, "You (Swami Vipulanandaji) are a black snake and he (meaning me) is a red snake." This significance of snake is yogi, meaning that both of us are sincere aspirants for the realisation of the Divine. I had been all along observing the physical features and the mental make-up of this Venerable Yoga Swamiji. His body, specially his skin, appeared to me like that of Srimath Swami Mathuradasji, one of the great spiritual personages of the Uttarakhand - Rishikesh, Uttarakashi and Haridwar whom I had the good fortune to meet nearly forty four years ago at Kankhal (near Haridwar). The Revered Yoga Swamiji appeared to me as if he had been soaring high in the spiritual firmament. The first Darsana had left a tremendous indelible impression on my mind.

After staying nearly a decade in the Island I returned to India on transfer, Then again I had to go back to Ceylon in 1951. This time the duration of my stay was rather brief. I had to go to Jaffna now and then in connection with our mission activities. On the eve of my departure from the Island for the second time, I went to Jaffna with some of our devotees and met the Venerable Swamiji to say good-bye to him, and also get a message from him, as I had been contemplating to plunge into Tapas somewhere in the Uttara Khanda. The devotees and I were present at his Ashrama cottage. The Swamiji went on talking in Tamil and sometimes in English. I did not ask him any questions, but I fully understood what was specially meant for me. I returned to Colombo fully satisfied with what he said. It is needless to mention that the Swamiji could read the thoughts of others even from a long distance.

In 1962 I went to Colombo to attend the opening ceremony of the newly constructed building of the International Cultural Centre there. On Saturday, 16th June 1962, Swami Prematmanandaji and I left Colombo in the morning and reached Jaffna at 2pm that day and stayed at the Sivathondan Nilayam during our brief stay in the North. That day, later in the afternoon while both of us were resting after meals, we were informed

that Revered Yoga Swamiji had come there and was waiting outside in the car for us. Then both of us went out to meet him and after a few minutes he asked us to get into the car and took us to the place where his disciple Hon'ble Mr Ramsbotham later ordained as Srimath Santhaswami, son of Lord Soulbury, the former Governor General of Ceylon) was performing Tapas as directed by the Swamiji. After staying there for sometime we all returned to his Ashrama and he talked on spiritual matters till the evening. Next day, that is Sunday the 17th June 1962 we went again to the Ashrama in the evening and were with him for nearly an hour or so. That was my last visit and I did not see him again on that day. When we were about to take leave of him, the reverend Swamiji turned towards me and said to me, "You are a rich man, you are a rich man." Then I replied, "I do not want worldly riches." But he did not reply and kept silent. I could very well understand the implication of his utterance - about some experience of mine somewhere in India.

By his Mahasamadhi (Tuesday 24th March 1964), Jaffna lost her most eminent Sage, nay 'the Friend, Philosopher and Guide.' For several years the Tamilians of the Island, Federated Malay Straits, Singapore, Tamilians living elsewhere had drawn inspiration from the Venerable Yoga Swamiji, solace and consolation in times of distress and desolation, light and enlightenment, in times of bewilderment and darkness. Though he is no more in the physical body, his spirit will continue to exist for a very long time to influence all those who had the good fortune to sit at his feet and also had personal contact with him, record and leave their reminiscences in writing, so that the persons who will make their appearance in future will be highly benefited by Swamiji's soul-stirring and noble teachings and messages.

Bhagavan Sri Ramakrishna used to say, "*Sarve Bhute Brahma - Darsana Holo Sesa Sadhana*" 'To see Brahman in all beings is the finale of Sadhana.' Yes I could fully realise the mettle Swamiji was made up of, when he had uttered before us in 1954, "God is in you. God is in him and God is in her; as such, see God in all beings and banish all other thought."

During my sojourn in the Island of Ceylon, I had occasion to come into close contact with innumerable people of various creeds and denominations and of different status in life. Yoga Swami appeared to me as one of the mighty spiritual personages in Lanka. He may be called '*The Light of Jaffna*' or '*The Jaffna Jyothi*.' May his spirit live long and illumine the souls yearning for the attainment of the Divine Knowledge and Love.

NEED TO MARK 52nd CENTURY IN HINDU HISTORY

The Hindu Solar New Year will dawn on April 14, 1998. This would mark the start of the 52nd century in Hindu History. 1998 would be the year 5100 according to the Kali yuga era.

The Hindu Solar New Year (April 14 - Mesha Samkranti) is widely celebrated in Tamil Nadu, Kerala, Punjab, Orissa, West Bengal, Manipur, Tripura and Assam under different names. It is also celebrated in Nepal, Sri Lanka, Burma, Thailand, Cambodia, Laos and Bangladesh.

April 14, 1998 marks the first day of Chittirai in the Tamil calendar. This solar New Year is known as Varsha Pirappu in the Tamil land, Vishu in Kerala and Bihu in Assam. It is called Baisaki in Punjab, Poila Boisokhi in Bengal and Songkran in Thailand.